



Svätý kríž

*Pane môj, už nevládzem
niesť tento kríž,
je príliš ťažký.
S Tebou chcem výš a výš
a nikdy spiatky.*

*Pane môj, už nevládzem
niesť tento kríž,
bolí ma duch i telo.
Dávaj pozor, nezaspíš!
modliť sa mi práve chcelo.*

*Pane môj, už nevládzem
niesť tento kríž,
Ty však si pravickou Božou.
Len k Tebe blíž a blíž,
tešiť sa prehrou satanovou.*

*Pane môj, už nevládzem
niesť tento kríž,
s Tebou sa mi kráča ľahko.
Patriš Ježišovi, či nepatriš?
odpočívaj v Bohu, spočíň sladko.*

Viliam Rác

PRE SOBOTNÉ VEČERY

3.4.

Utrpenie je pôdou pre vzrast potešenia

2 Korinským 1,5-6

Život podľa pravidiel tohto sveta je iný, ako podľa Ducha. Telo bojuje, aby získalo čo najskôr čo najviac potešenia. Chce mať čo najrýchlejšie napríklad majetok, aby sa zabezpečilo. Šťastný (=blahoslavený) je podľa sveta ten, čo netrpí, nehladuje, neplače... Prečítajme si však biblické vyjadrenia k duchovnému životu:

Lukáš 6,21: ***Blahoslavení, ktorí teraz hladujete, lebo budete nasýtení; blahoslavení, ktorí teraz plačete, lebo sa budete smiať.***

Kazateľ 11,1: ***Púšťaj svoj chlieb po vode, lebo po mnohých dňoch ho nájdeš.***

Židom 11,24-26: ***Vierou odoprel Mojžiš... volať sa synom faraónovej dcéry. Radšej zvolil protivienstvo znášať s ľudom Božím, ako mať chvílkový pôžitok z hriechu, a pohanenie Kristovo pokladal za väčšie bohatstvo ako egyptské poklady. Lebo mal pred očami odmenu.***

Keď naše telo trpí pre Krista, duch sa raduje, lebo vie, že príde k potešeniu a prichádza k nemu. Môžeme si spomenúť na ľudí, ktorí zakúšali prenasledovanie kvôli viere.

Môžeme citovať Luthera, ktorý písal o kresťanke, čo sa cítila, ako by išla na tanec, keď ju viedli na opravu.

Nakoniec, aj sám mám skúsenosť z veľmi ťažkej situácie kvôli Ježišovi, keď

mi dal zažívať radosť a pokoj napriek veľkej hrozbe.

Základom kresťanstva je znovuzrodenie, či skôr duchovný život, ktorý týmto narodením zhora prichádza. Kto si udržuje vnútorného človeka pri živote, žije duchom, žije s pohľadom lásky. A láska sa raduje, keď druhému pomáha. Keď aj trpí kvôli dobru sveta. Veď Pán Ježiš prežil tú najväčšiu lásku vlastne na kríži.

Máme v sebe živého ducha? Vnímame túžbu žiť láskou, aj keď to bolí? Ak áno, je dobre. Posilňujme sa v tom. Nechajme Ducha Svätého nech nás viac oživuje a viac cez nás pôsobí.

Ak nie, nezúfajme, ale pokorme sa pred Pánom, lebo ***Boh sa pyšným protiví, ale pokornému dáva milosť.*** A s milosťou aj oživuje ducha.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že si umrel a potom vstal z mŕtvych, aby sme aj my umreli žiadostiam tela a ožili niečomu lepšiemu a večnému. Aby sme ožili nekončiacej láske, ktorou si Ty. Odpusť, že niekedy zabúdame na Teba a ostávame v zajatí žiadostí a sebeckých túžob. Veď nás, aby sme boli Tvojimi skutočnými deťmi. Amen.*

Svedectvo: Ako mi dal Boh silu vyhnúť sa žiadostiam.

Rozhovor: Ako zmení môj život, keď sa vzdám žiadostí tela? Čo tým získam, keď prijmem Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa?

Podporujme sa v duchovnom raste. Aby sme viac priestoru dávali Duchu Svätému ako sebe. Posilňujme sa vzájomnými modlitbami.

Prosme za politikov. Aby mali silu odolávať každému pokušeniu moci a peňazí.

Peter Dubec

10.4.

Nehundrime, ale žehnajme!

1. Petra 3,8-12

Páči sa ti človek, ktorý stále hundre? Určite nie, a predsa aj my sami občas padáme do pasce hundrania. Keď sa okolnosti nevyvíjajú podľa našich predstáv, alebo niekto od nás niečo zase chce. Poznáš to? Z Biblie vieme, že aj vyvolený národ mal s tým problémy. Raz sa mu nepáčila manna, raz prepelice, raz to – či ono, lebo aj ich predstavy sa tak často odlišovali od Božej vôle.

Od pádu Adama do hriechu sa táto vlastnosť akoby vryla do každého. Hundreme, reptáme, veď to už vidíme aj u tých najmenších – našich detičiek, keď sa im niečo nepáči. Toto sa tiahne ľudstvom až po kríž, kde bol spolu s Pánom Ježišom ukrižovaný. Teraz je len na nás, či zostaneme v starom človeku, alebo si zvolíme lepší podiel a budeme kráčať v novote života, kde už nebudeme slúžiť vlastným predstavám, ale živému Bohu!

Návod na takýto život nám zapísal apoštol Peter:

- neodplácajte sa zlým za zlé,
- žehnajte,
- zdržujte si jazyk od zlého,
- odkloňte sa od zlého,
- čiňte dobre,
- **hľadajte pokoj!**

Jasné a zrozumiteľné inštrukcie pre náš zdravý duchovný život. Nie je tam

nič ťažké, čo by nás mohlo zaskočiť. Je len na nás, čo s tými pokynmi urobíme a aká bude naša túžba takto zdravo žiť!

Možno očakávame, že sa zmení ten druhý, ale verte mi, vždy je lepšie začínať od seba, a to potom zmení aj naše okolie.

Pán Ježiš od nás nechce nikdy viac, ako zvládneme, ale túži po nás, túži, aby sme boli svätí, ako je On. Jeho oči hľadajú na nás, Jeho uši pozorujú naše prosby, takže ak úprimne voláme po svojej zmene, On nás určite vypočuje!

Modlitba: *Drahý Pane Ježišu, prichádzajme k Tebe s túžbou, aby si nás zmenil na Svoj obraz, aby sme boli nositeľmi všetkých znakov Tvojej pokory, vedeli žehnať tým, ktorí nás preklínajú, zdržovali si ústa od zlých rečí a ohovárania tých druhých, aby sme sa úplne odklonili od zlého a poznali len dobro pre ostatných, aby Ťa v nás videli a tak zatúžili po Tvojej kráse a svätosti! Amen.*

Svedectvo: ako mení Pán Ježiš náš charakter, ak po tom túžime a modlíme sa za to.

Prosme za to, aby sa v našom živote prejavili všetky tie znaky zdravého duchovného života, ako o tom píše apoštol Peter.

Alica Pipperová

17.4.

Boh chce, aby sme za VŠETKO ďakovali

„Za všetko ďakujte, lebo to je vôľa Božia v Kristovi Ježišovi“ (1Tes 5,18).

„Ďakujem a prosím“ sú slová, ktoré majú i vo svete zázračnú moc, otvárajú dvere ľudských srdiec. O ľuďoch, ktorí ich vyslovujú, hovoríme, že sú dobre vy-

chovaní. Ale či sú všetci tak? Nejednen podvodník pod rúškom slušnosti priviedol do nešťastia dôverčivých ľudí. A čo veriaci ľud, ktorý vie, že ho vo všetkom zaopatrjuje Jeho dobrý Otec nebeský?! Ďakujte Otcovi?!

“Kto vďaku obetuje, ten Ma ctí!”

(Ž 50,23)

Ježiš uzdravil desiatich malomocných. „Tu jeden z nich, vidiac, že je uzdravený, vrátil sa a silným hlasom oslavoval Boha; padol na tvár, Ježišovi k nohám a ďakoval Mu; a bol to Samaritán. Odpovedajúc Ježiš riekol: Či neboli očistení desiaty? A kde sú deviaty? Nevrátili sa, aby vzdali Bohu chválu, iba tento cudziniec. I povedal mu, vstaň a choď, tvoja viera ťa zachránila“ (Lk 17,11-19). A čo my? Sme ako Samaritán alebo ako tí deviaty? Čo by nám povedal Pán Ježiš?!

Boh túži, aby vedeli všetci, že On sa o nich stará!

Bolo ráno, prichádzala som do práce. V zborovni sedeli tri kolegyne. „Dobre sa ti cestovalo,“ spýtala sa jedna z nich. „Výborne, celou cestou Bohu ďakujem za všetko, i za ten kopec, že ho stále zvládam.“ „A za čo ešte si ďakovala,“ vyzvedala ďalej. „Za všetko, čo mi práve Boh dal na srdce. Za rodinu, za silu, za to, že ešte v mojom veku učím, že som zdravá, že sa teším do práce, za vás i za žiakov, Boh túži, aby sme ďakovali, lebo On sa o nás stará. Vďačné srdce je šťastné srdce, to je Božia odmena.“

Za VŠETKO ďakujte!

Všimnime si vo verši v nadpise článku slovo VŠETKO. To znamená, že máme ďakovať i za ťažké veci. Toto pochopí len Boží ľud. Lebo pozná Božie milujúce srd-

ce, vie, že Boh i trápenie používa v našich životoch k nášmu osohu (Rim 8,28).

Pavol ďakuje v búrke

„...a keď niekoľko dní ani slnko, ani hviezdy sa neukazovali a búrka stále zúrila, stratili sme všetku nádej, že sa zachránime. Keď im už dlho ani ješť nechutilo postavil sa Pavel prostred nich a povedal: ...budte dobrej mysle, lebo ani jeden z vás nezahynie, okrem lode“ (Sk 27, 18-22). Predstavme si tú desivú situáciu. Tú vieru Pavla. O takú vieru sa snažme! A jednou z ciest za pevnou vierou je i uctievanie Boha vďakou. I vtedy, keď nám trhá od žiaľu srdce. My máme, milovaní, milióny dôvodov v každom okamihu ďakovať Bohu, lebo len „Ním žijeme, hýbeme sa a trváme“ (Sk 17,28).

**„Zvučne plesaj Hospodinovi celá zem!
S radosťou slúžte Hospodinovi,**

**Vchádzajte pred Neho s plesaním!
Vedzte, že Hospodin je Boh:**

**On učinil nás, Jeho sme, Jeho ľud,
ovce Jeho pastvy.**

**Vchádzajte s vďakou do Jeho brán
a s chválospevom v Jeho nádvorí;**

Ďakujte Mu a dobrorečte Jeho menu!
Lebo je dobrý Hospodin,

**naveky trvá Jeho milosť a Jeho ver-
nosť z rodu na rod“** (Ž 100).

Rozhovor: Hovorme medzi sebou o tom, ako sa nám darí ďakovať, za čo ďakujeme, za čo nám je ťažko ďakovať.

Svedectvo: Je dobré povedať o svojej skúsenosti s ďakovaním, o svojich zlyhaniach, lebo takto ponúkame vzácne rady našim blízkym.

Modlitba: Pane náš, odpusť nám, že málo vďaky počuť z našich úst. Staráš

sa o nás, chrániš nás, miluješ, si najlepši Otecko. Zmiluj sa nad nami pre obet Svojho Syna. Pomôž zmeniť naše myslenie, vlož do nás vďaku i plesanie, aby sme Ťa velebili a aby sme boli Tvoje vďačné deti Amen.

Danka Zubčáková

24.4.

Pán povzbudzuje v mocnej modlitbe za bezmoci ľudských možností

Skutky 27,20-25

Apoštol mal v noci jedno zo svojich viđení, keď sa mu zjavil Boží anjel a priniesol mu odkaz. Predstavujem si situáciu, ako boli na tej egyptskej loďke (Sk 27,6 v gréčtine nespomína loď v podobe lode, ktorou priplávali z Jeruzalema, ale loďka, čln, bárka, podstatne menšia) z Alexandrie a zastihla ich búrka. Celkom inak výkyvy počasia znáša veľká loď, celkom inak malé plavidlo. Hrôzu zo situácie opisuje 15. verš, ako všetko vzdali a nechali loďku unášať vetrom na šire more: *Staň sa, čo chceš. Zúrivý vietor a šlahajúci dážď doplnený desom bleskov a hromov znásobený morskými vlnami, ktoré nemilosrdne prevažovali bezmocnú loďku z boka na bok, priviedli námorníkov a cestujúcich do úplného zúfalstva a beznádeje (v. 20).*

Čo vtedy robí veriaci človek? Som presvedčený, že nielen veriaci, ale aj neveriaci sa vtedy z celej sily modlí a prosí Boha, či bohov o pomoc a záchranu. Pavol už stál na kraji svojho života toľkokrát, že táto skúsenosť bola iba ďalšou spomedzi mnohých iných. Takto si ho predstavi-

jem, ako v dôvere k Pánovi klačí niekde v podpalubí na kolenách, iste ako väzeň aj na očiach ostatných a vtedy dostáva ten anjelský pokyn, správu o záchrane.

Žiaden človek nie je bezmocný, keď vie, ako sa má modliť. Kým iní prepadali zúfalstvu v beznádeji, apoštol sa modlil a čakal na Božie odpovede. Trvalo to niekoľko dní (v. 19). Pán Boh nám nedáva rýchle odpovede (ako automat za euro či Arabelin prsteň). Pán Ježiš v jednom z podobenstiev (L 18,1-8) ukázal, že Pán Boh od nás chce vytrvalé modlitby, nie iba chvíľkové vzplanutie za konkrétnu záležitosť. A potom odpoveď prichádza.

Alexandrijská loďka síce klesne ku dnu (v. 41), no všetci do jedného (cestujúci aj posádka) sa zachránili. Myslím si, že to bola Božie odpoveď na Pavlove (či aj iných) prosby. Človek, ktorý sa svojimi modlitbami dotýka trónu milosti, nie je nikdy bezmocný.

Luboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že na nás nezabúdaš vo chvíľach, keď si myslíme, že je všetko stratené. Odpusť, že sa niekedy modlíme príliš krátko a posilni našu vieru, keď sme slabí. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh pomohol.

Rozhovor: Prehovoril Boh niekedy do nášho života? Očakávame, že by to mal robiť často? Koľko sa Pavol modlil, kým dostal odpoveď?

Podporujeme sa v očakávaní na Pána. Nech nás vedie životom. Modlime sa za to vzájomne.

Prosme za všetkých riaditeľov a vedúcich pracovníkov, nech vedia očakávať na Boha a viesť podľa Jeho vôle.

1.5.

Radujte sa v PÁNOVI

Radujte sa v Pánovi vždycky! (Fil 4,4)

V Biblii je veľa veršov o radoosti z viery. Ak sme vyprahnutí, chyba nie je v Bohu, ale v nás. Patríme celým srdcom Ježišovi? Alebo si radi hovieme aj vo svete?! Žiadne deravé cisterny peňazí, luxusu a majetkov a slávy a módy... nedokážu potešiť dušu človeka. **Bdejme, nerobme kompromisy so svetom, nepozeraťme na svet a jeho vábenie, odvráťme sa od sveta!**

S radosťou budete čerpať vodu z prameňov spásy (Iz 12,3)

Duša Božieho dieťaťa je šťastná len v Bohu! Duša Božieho dieťaťa túži piť len z Božích spasiteľných prameňov! Milióny veriacich všetkých vekov v nich nachádzali a nachádzajú Božie klenoty, ktoré svet nepozná! Potešenie, radosť, lásku, život, istotu, nádej, silu...

Radosť z Hospodina je vašou silou (Neh 8,10)

Dávid veľmi zhrešil. Volal k Bohu: „*Navrát mi radosť z Tvojej pomoci a duchom poslušnosti podopri ma.*“ (Ž 51,14). A Hospodin vypočul úprimné a zúfale vzlyky Dávida a jeho srdce začalo znovu spievať radostnú pieseň: „*Bože môj, niet pre mňa šťastia mimo Teba*“ (Ž 16), vyznával horlivo Dávid. Radosť z Hospodina bola po celý život jeho silou.

Ondrej je vyše 20-ročný veriaci mladík. Raz zlými slovami ublížil rodičom. Taký ťažký batoh si nosil všade so sebou! Radosť z viery bola preč. Boh videl jeho ľútosť a pomohol mu odhodíť pýchu, po-

koríť sa a poprosiť Boha i rodičov o odpustenie. A srdce Martina opäť naplnila radosť. Kolká to slasť patríť Bohu! Úžasná lekcia do života.

Vo svete zúri nákaza. Mnohí umierajú, každá oblasť života je ochromená. Strach sa stupňuje. A 84-ročný brat Mirkó vyznáva: „*Nič sa mi nemôže stať. Len to, čo dovoli môj Pán Ježiš. Veď nežijem už ja, ale žije vo mne On, Ježiš.*“ A takáto viera dušu plní nevídanou radosťou. Tu ani zákerná nemoc nemá šancu.

Pavel a Silas sa ocitli vo väzení, o polnoci spievali tak hlasno Bohu piesne, že všetci väzni boli plnení nádejou. Ani takéto okolnosti nedokázali utlmiť radosť z viery verných Bohu.

V pohľade na Ježiša je zdroj radosi a ochraňujúcej sily

Apoštol Pavol nám dáva skvelú radu ako žiť plní dôvery v každom čase, v dobrom (keď sme náchylní zvlažnievať vo viere) i v tom ťažkom (keď sa nás zmocňuje strach). „*Lebo toto terajšie ľahké bremeno súženia získa nám prenesmiernu hojnosť večnej slávy, keď nehľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné. Viditeľné je totiž dočasné, ale neviditeľné je večné*“ (2Kor 4,17-18).

Opustiť ponuky sveta je výhra. Uprostred ťažkostí doma, v práci, v súžení i v hodine smrti nám tento odkaz Pavla pripomína: *Hľadajme Ježiša neprestajne, pime len zo zdrojov spásy!* A radosť srdca i v ťažkých dňoch nám bude odmenou od nášho milujúceho a dobrého Boha.

Rozhovor: O našej viere, o radoosti z nej, ale i prekážkach k radoosti .

Svedectvo: Vyznajme, kedy sme mali veľkú radosť z viery, ale i kedy sme sa cítili ako na púšti. Ako sme problém riešili.

Modlitba: *Nauč nás, Pane, patriť Ti celým srdcom, nepoškuľovať po svete, ktorý nás oberá o radosť z viery. Nasýť nás ihneď zrána svojou milosťou, aby sme po všetky svoje dni radostne plesali. Amen.*

Danka Zubčáková

8.5.

Povzbudenie pomocou

Filipským 4,11-14

Keď hovoríme o povzbudení, obyčajne máme na mysli slová. Ale v skutočnosti viac rozhodujú činy. Ľudia majú súženia. Dokonca aj tí, čo sa s nimi vedia vysporiadať. Teda, nie sami, ale v Kristovi vládku uniesť bremeno služby. Lenže Kristus pôsobí nielen priamo, ale hlavne cez Svoje telo – Cirkev.

Pekne to vidíme aj v tomto príbehu. Apoštol prekonával mnohé prekážky a protivenstvá. Spomeňme si, ako ho bili, vyhánali, ako stroskotal kvôli Evanjeliu.

Keď konáme takto, Boh sa stará. Lenže keď žijeme iba sami pre seba a od Ježiša chceme LEN aby sa staral, vlastne robíme boha zo svojej osoby. Veríme teda v seba a nie V BOHA, hoci veríme, ŽE Boh je a má nám pomáhať.

Ľudia, ktorí si z Boha robia iba sluhu, nakoniec odpadnú so slovami: „Prosil som Ho, aby mi urobil toto a toto a On nič!“

Problémom bola viera. Viera, ktorá NIE JE činná skrze lásku a preto NEMÁ moc (Porovnajte s Galatským 5,6).

V čase, keď toto čítate možno už covid-19 tak veľmi nezúri. Očkovanie zaberá. Ale sústreďme sa na inú chorobu, ktorá sa prejavila v časoch epidémie. Na chorobu ducha.

Mnohí členovia cirkvi šíria nervozitu, hoaxy (falošné poplašné správy) a zlo, hoci Boh chce od nás opak – povzbudenie, lásku, odpustenie a milosť. Teda nielen chce, ale nám do srdca dáva Seba. A tam: „**pôsobí, aby sme aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu**“ (Filip 2,13).

Nad svoju DOBRÚ vôľu. Nestačí nad zlú, ktorá znervózňuje a rozoštváva. Nestačí prestať robiť zlo. Treba robiť výrazné dobro. Väčšie, než dokážeme. Väčšie, než chceme. To sa dá len a len vtedy, keď nekonáme my. Keď sa neriadime svojimi citmi, ale citmi Toho, čo z lásky stvoril svet.

Čo však s ľuďmi, ktorí sa Bohu neodovzdali s vierou, aby ich viedol? Máme ich súdiť? Nie. Lebo zlo sa nezničí zlom, ani odsudzovanie odsudzovaním. Modlime sa, aby NÁS Boh zbavil zlého. NÁS, lebo aj my máme v sebe niečo zlé. Modlime sa, aby nás všetkých Pán Ježiš naplnil Jeho Duchom viac a viac. Aby v nás všetkých oživil, čo je mŕtve a posilnil nás na vnútornom človeku.

Modlime sa a žehnajme.

Potom uvidíme veľké veci. Nie veľké podľa hodnotenia sveta, ale veľké láskou. Uvidíme povzbudenie. A to nielen slovami, aj činmi. Budeme si viac pomáhať navzájom a to pritiahne ľudí ku Kristovi.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si láskou a chceš žiť v nás, aby sme lásku šírili. Odpusť, že namiesto toho často len hundreme a šírime nepokoj. Zjemni naše srdcia, nech cez nás žiješ vieru, čo je činná skrze lásku.*

Svedectvo: Ako vo mne Boh nahradil kritizovanie Svojou láskou.

Rozhovor: Môžeme odpúšťať politikom? Môžeme sa za nich modliť, aj keď sú zlí? Alebo musíme? Čo dal napísať Boh v Písme?

Podporujme sa: Povzbudzujme sa čini. Pomáhajme si: Darujme si niečo, čo potrebujeme.

Prosme za politiku, aby bola tým, čím má byť – službou ľudu. Ďakujme za politikov, ktorí to konajú a modlime sa za tých, čo len naháňajú kariéru, aby ich Boh naplnil Duchom lásky.

Peter Dubec

15.5.

Povzbudenie od Boha

Židom 6,13-18

Život viery nebýva vždy jednoduchý. Sprevádzajú ho mnohé ťažkosti, do cesty sa mu stavajú rozličné prekážky. Veľmi často je to prostredie, ktoré viere nepraje, inokedy vlastné predstavy, potreby, požiadavky. Do nášho sveta sa vlamuje boží svet a to je nejaký rozdiel. List Židom je písaný do prostredia, z ktorého síce vyšiel Spasiteľ Pán Ježiš Kristus, ale zároveň Ho práve toto Jeho vlastné prostredie neprijalo, nespoznalo, odmietalo, až Ho napokon ukrižovali.

Tí, ktorí sa stali Jeho nasledovníkmi, boli tiež často odmietaní, nepochopení, prenasledovaní. Preto pisateľ listu hľadal slová, ktorými ich povzbudzoval, posilňoval vo viere. Učil ich argumentovať, diskutovať, presvedčať aj iných o úžitku viery, ktorá sa realizuje v láske a nádeji. V tomto texte je reč o nádeji, o tej veľkej sile a mohutnosti, ktorá sprevádza človeka celým životom. O kresťanskej nádeji. A nádej je spojená so zaslúbením a potom s očakávaním dobrých vecí.

Pisateľ listu prináša kresťanom v židovskom prostredí jednu z najstarších

nádeji – ktorou žil praotec Abrahám a ktorú čitatelia dobre poznali. Bola to nádej založená na zaslúbení Boha, ktorý mu zaslúbil novú krajinu a veľké potomstvo, hoci jeho žena bola neplodná. Vytrvalo očakával a dosiahol. Musel však opustiť domov, veľa putovať, prekonať množstvo rozličných prekážok. Abrahám uveril, trpezlivo očakával a dosiahol. Ale cesta k dosiahnutiu viedla skrze veľké zmeny v živote.

Podobne je to s kresťanmi. Majú tiež nádej a to nádej života – večného života. Majú zaslúbenú novú krajinu – Kráľovstvo Božie. Majú zaslúbené množstvo potomstva. Ale putujú neraz nepriateľským či neprajným prostredím. Neraz ich nepribúda, ale ubúda. Nemajú v rukách nič iné, iba zaslúbenie Božie v Kristu. Pisateľ im dáva Abraháma za príklad a povzbudzuje ich k vytrvalosti.

Text je povzbudením pre každého veriacieho kresťana aj pre nás. Máme zaslúbenie Božie v Kristu, uverili sme a vydali sme sa na cestu viery. Vierou prekonávame prekážky a problémy. Držíme sa zaslúbenia tak, ako Abrahám. Dôverujeme láske Božej, dôverujeme, že Boh je mocný a neopustí nás, ale dovedie do cieľa. Zaslúbenia, ktoré nám Boh dal v Kristu, ktoré máme napísané v Biblii, ktoré Boh aj potvrdil znameniami a skutkami lásky, sú pevné. Vytrvajme, aby sme uchvátili ponúkanú nádej. Vytrvajme napriek každému odporu a námahe. Stojí to za to.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si povzbudzoval Mojžiša, aj prvých kresťanov. Ďakujeme, že chceš povzbudzovať aj nás a robíš to. Odpusť, keď Ťi niekedy nevenu-*

jeme pozornosť a Tvoja snaha povzbudiť vyjde nazmar. Prosíme, daj nám srdce pozorné voči Tebe.

Svedectvo: Ako ma Boh povzbudil uprostred ťažkej situácie.

Rozhovor: Čo nám hrozí? Aké hrozby prichádzajú? Ako na nereagujeme? Strachom, alebo nádejou, že Boh nás nimi prevedie a použije na povzbudenie a záchranu ďalších ľudí.

Podporujme sa v odvahe čeliť protivenstvám.

Prosme za kresťanov v krajinách, kde je cirkev prenasledovaná, aj za prenasledovateľov, nech sú požehnaní životom v Kristovi, ktorý je úžasný.

22.5.

Boh povzbudzuje Eliáša

1. Kráľovská 19,1-18

Eliášov zápal, horlivosť a vášeň za živého Boha boli také radikálne a nekompromisné, že mu narobili nepriateľov.

Po radikálnom riešení a konfrontácii na hore Karmel, kde po Božej demonštrácii moci dal Eliáš pochytať všetkých Baálových prorokov a zabil ich, mu kráľovná Jezábel slúbila pomstu slovami: „*Nech mi hocičo urobia bohovia a nech čokoľvek ešte pridajú, ak zajtra o takomto čase neurobím tvoj život podobným životu hociktorého z nich*“ (19,2).

Tu ale musíme konštatovať, ako to vyplýva z Božieho slova, že celý tento súd a demonštrácia Božej moci ako keby ničoho nedosiahli. Izraelský ľud po tomto všetkom, čo sa udialo na hore Karmel, síce vyznal: „*Hospodín je Bohom, Hos-*

podín je Bohom“ (18,39), ale nedostavila sa žiadna ľútosť ani pokánie, ľud nemal silu k obráteniu. Kráľ Acháb, ktorý videl Božie zázraky, sa taktiež neobrátil. Po tri a pol roku začalo opäť pršať, ale všetko sa zdá márne. Súd nič nedosiahol! Akonáhle začalo pršať, ľud ako keby na Hospodina zabudol.

V tomto bode vidíme zaujímavý moment Eliášovho života. Dostáva sa do reálneho ohrozenia od kráľovnej Jezábel a uteká na púšť, ako o tom čítame v 1.Král. 19. kapitole. Boh mlčí a tak Eliáš, premožený strachom o vlastný život, sa dáva na útek. Uteká na juh, do Judska. Nezostáva však ani tam, pretože tamojší kráľ bol v príbuzenstve s Achábom. Ide ďalej, až za pomyselnú južnú hranicu zaslúbenej zeme pri Beér-šebe. Už raz z nej musel odísť, keď mu Pán prikázal ukryť sa „*pri potoku Kerit, ktorý je východne od Jordána*“ (1Kr 17,3). Tento krát ide až **na púšť**, do samoty. Tam z neho vychádza von všetka trpkosť a sklamanie. Žiada si zomrieť slovami: „*Dosť už; teraz, Hospodine, vezmi si môj život, lebo nie som lepší ako moji otcovia*“ (19,4). Boh sa však oň postaral. Nenechá ho zahynúť.

Boh, ktorý do tohto momentu mlčí, posielal k Eliášovi Svojho anjela. Ten mu prináša posilu na cestu. Tak ako vyvolený ľud na púšti, aj Eliáš má kráčať ďalej a nevzdať cestu zo znechutenia nad zdanlivým neúspechom. Opakovaný príchod Pánovho anjela zdôrazňuje, že nejde iba o zdanie. Boh je s Eliášom naozaj. A kým Eliáš hovorí: „*...už dosť, Pane!*“ (v.4), Pán mu cez Svojho posla odkazuje: „*... máš pred sebou dlhú cestu*“ (v.7). Ak by sme mali pred sebou doslovný preklad vety: „*už dosť, Pane!*“ znela by: „*už je toho priveľa, Pane.*“

A doslovný preklad vety: „*máš pred sebou dlhú cestu*“ by znel: „*máš pred sebou privela cesty*“.

„*Vstal teda, najedol sa a napil, a posilnený tým pokrmmom putoval štyridsať dní a štyridsať nocí až na Boží vrch Chóréb*“ (19,8). Eliáš na tomto vrchu, podobne ako Mojžiš, prežije dôležité stretnutie s Pánom. Najprv ho Pán oslovuje jednoduchou otázkou: „*Čo tu robíš, Eliáš?*“ (v.9). Text kladie dôraz na slovo „*tu*“ – možno náznak toho, že miesto Eliáša ako proroka je inde. Eliášovi však Pánova otázka dáva príležitosť vysloviť to, čo mu leží na srdci a nad čím sa trápi v posledných dňoch. Jeho slová sú nielen správou o biede ľudu, ale aj nepriamou **výčitkou voči Bohu**, že nechal veci prísť tak ďaleko: „*...Príliš som horlil za Hospodína, Boha mocností, lebo Izraelci opustili Tvoju zmluvu, zbúrali Tvoje oltáre a Tvojich prorokov povraždili mečom, takže som zostal len sám. Teraz siahajú aj na môj život, aby mi ho vzali*“ (19,10). Odpoveďou Pána na Eliášovo sťažovanie je výzva, aby vyšiel a postavil sa na vrchu pred Pána. Eliáš sa stáva svedkom **Božieho zjavenia**, teofánie: „*Práve prechádzal Pán*“ (19,11). Ten sa Eliášovi nezjavuje v búrke, víchre ani v ohni, ale v jemnom vánku. Očakával by Božie zjavenie v sprievode ktoréhokoľvek zo znamení, ktoré tichu predchádzali – tak ako to zakúsil kedysi Mojžiš. Boh však k Eliášovi **prichádza novým spôsobom**. On je Boh, ktorý vždy prekvapuje (v plnosti času prichádza ako dieťa uložené do biednych jasiel, spásu uskutočňuje na kríži odsúdený ako jeden zo zločincov...) Na rozdiel od prudkého víchra, zemetrasenia

či ohňa, to ticho, v ktorom sa Eliášovi zjavuje, nemení vonkajší stav vecí. **Prihovára sa srdcu**.

Život nie je ľahký, a niekedy je skutočne ťažké rozpoznať Božiu prítomnosť v ňom. Dnešný človek je ponorený do veľkého hluku – niet divu, že ľahko prepočuje Boží hlas. Je potrebné objaviť kúsok ticha v živote, aby bolo možné uvedomiť si uprostred mnohých hlasov to, že k nám hovorí Boh. Ježiš to v evanjeliu približuje slovami: „*...keď sa ideš modliť, vojdí do svojej komôrky, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení...*“ (Mt 6,6). Odmenou je skúsenosť Božej prítomnosti v tichu. Ježiš sám sa rád modlieval osamote v tichu. Takže pokojne vylejme pred Pánom svoju frustráciu, hnev, zranenia či sklamanie. Ale nezabudnime tam potom ostať a počúvať. Boh nám má čo povedať a hlavne to chce. Tak ako Eliáša, určte nás nenechá a neopustí.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Dakujeme, Bože, že nás dvíhaš, keď sme so silami na dne. Keď sme sklesli a nevidíme svetlý koniec tunela. Odpusť, že máme niekedy málo viery a posilňuj nás, aby sme neostali dole.*

Svedectvo: Ako ma Boh povzbudil.

Rozhovor: Máme aj my niekedy v cirkvi pocit, ako Eliáš, že je málo pravého pokánia v Božom ľude?

Podporujme sa, ak sme frustrovaní zo situácie okolo nás. Posilnime spoločenstvo medzi sebou, aby niekto neostával dlho sám.

Prosme za Cirkev, aby v nej rástla skutočná viera.

29.5.

Neplodnej rodine prichádza povzbudenie

Lukáš 1,5-17

Z prázdnoty vyšla radosť a potešenie:

V živote manželov nie je jednoduché prijať, že nemôžu, či nebudú mať deti. Dieťa od nepamäti predstavovalo požehnanie manželského života, aj keď sa dnes už pohľad spoločnosti mení a deti sú pre mnohé rodiny skôr povinnosťou ako požehnaním. V čase Zachariáša a Alžbety tomu bolo ale inak. Oni túžili. Tak veľmi! No ich život postupne ovládala prázdnota. Postupne obaja rezignovali a vzdali sa svojich snov.

„*Po čom to spoznám? Veď som starý a moja manželka je tiež v rokoch.*“ – častokrát sa cítíme podobne. Modlime sa za niečo dlhé roky, túžime po prejavocho Božieho požehnanie v našom živote. No niekedy nás túžba tak pohltí, že stratíme zo zreteľa to najpodstatnejšie – Božiu prítomnosť. My o nej vieme, veríme Pánu Bohu, ale prestaneme veriť, že má moc. Zachariáš a Alžbeta sú dôkazom toho, že Pán Boh je nielen stále s nami, ale že Jeho moc nie je ničím obmedzená – ani časom, ani priestorom, ani našou malou vierou, ani našou rezignáciou či pocitom prázdnoty. Každý deň vo Svojom Slove prichádza, aby nám povedal: **Neboj sa! Lebo vypočutá bola Tvoja modlitba!** Prijmime toto zaslúbenie dnes do svojho života a vráti sa nám radosť a potešenie z Božej prítomnosti. Dôverujme Božím rozhodnutiam a dovoľme Mu konať veľké veci v ten správny čas.

Modlitba: *Drahý nebeský Otče, prosíme Ťa dnes o pokojnú dôveru v Tvoje konanie v na-*

šom živote. Odovzdávame Ti všetky naše túžby, plány a sny. Ty naplň naše životy Svojimi múdrymi rozhodnutiami. A nám otvor oči, aby sme videli Tvoje požehnanie, ktoré máš aj dnes pre nás pripravené. Amen.

Monika Beňová

Svedectvo: Ako Boh vypočul modlitbu, ktorá dlho ostávala nevy počutá.

Rozhovor: Stávajú sa zázraky aj dnes? Oplatí sa dlhodobo modliť?

Podporujme sa vo vytrvalosti pri príhovoroch.

Prosme za Modlitebné spoločenstvo ECAV, aj za iné modlitebné iniciatívy, nech sa upevňujú v Bohu a vydržia v zápase.

5.6.

Povzbudenie pre vlastnú dušu

Žalm 42,1-12

Obraz tohto žalmu na vždy fascinuje a tiež zastavuje. Jeleň pre prežitie potrebuje vodu (tak ako aj človek) a keď to prekročí únosnú hranicu, jednoducho sa k vode napriek všemožným rizikám musí dostať. Dychtí, túži po čerstvej vode, až „reve“ od túžby a potreby. Krásne napísané. Ak by sme ale skončili len pri takomto konštatovaní, minieme podstatu a výzvu nášho žalmu.

Keď čítam ďalej, tak ma veľmi oslovuje zápal a odhodlanie pisateľa: „**tak dychtí moja duša po Tebe, ó Bože! Duša mi žízni po Bohu, po živom Bohu, kedy pôjdem a uzriem Božiu tvár?**“ Pýtam sa, kde berie takú túžbu, odhodlanie, snahu. Slovo „**dychtíť**“ znamená „**vášnivo túžiť, prahnúť.**“ Je to až zdôraznenie agónie:

ak to nebudem mať, ak to nedosiahnem, zomriem. Zahanbuje ma to, až priveľmi. Zisťujem, že mám problém „*dychtit*“ po Bohu tak, ako to čítam. Áno, snažím sa Ho milovať, uctievať, vyznávať a chváliť. Ale v hĺbke srdca musím neraz priznať, že je to nedostatočné, slabé, umelé, že Boh, ktorému verím, ktorému patrí, ktorý toľko pre mňa urobil si zaslúži nekonečne viac! A ja by som Mu to mohol a mal dať. Je to v mojich silách aj časových možnostiach.

Prosím, nech nás teraz nenapadajú žiadne výhovorky, že aj tak robíme dost – určite nie sú od Boha.

Keď sa pozrieme na toto zvláštne slovo „*dychtit*“, tak ho nájdeme veľmi zaujímavou opísané v 1. Liste do Korintu. Na tomto mieste Pavol píše: „*Toto sa pre nás stalo výstrahou, aby sme neboli dychtiví po zle tak, ako po ňom dychtili oni*“ (10,6 Ekum. preklad) „*Dychtiví po zle*“, alebo „*žiadostiví*“. Všetky tie pozitívne, krásne túžby, snahy teraz otočme o 180 stupňov a nasmerujme ich do temnoty. Vyvolený národ, ktorý mal reprezentovať Boha, byť Jeho odrazom, nositeľom tohto svätého Mena, sa správal ako ten najpohanскеjší, diablom vedený národ. Veď len čítajme Pavlove slová ďalej a vidíme, kam túto svoju „*dychtivosť – horlivosť*“ dotiahli. „*Ani nebudte modloslužobníci, ako boli niektorí z nich, tak ako je napísané: Posadil sa ľud, aby jedol a pil; nato vstali, aby sa zabávali. Ani nesmilnime, ako niektorí z nich smilnili, a padlo ich za jediný deň dvadsaťtritisíc. Ani nechcime skúšať Krista, ako niektorí z nich skúšali, a hynuli od hadov. Ani nereptajte, ako niektorí z nich reptali, a hynuli od zhubcu. Toto*

sa im stalo výstrahou a nám, ktorých zastihol koniec vekov, to bolo napísané ako napomenutie“ (10,7-11). Ich dychtivosť priniesla ovocie: modloslužba, nespútaná zábava, smilstvo, pokúšanie Krista!!!, reptanie a neustále sťažovanie – otrávená myseľ. Zdôrazňujem to preto, leto toto neboli pohania! A nám, cirkvi Božej, to je napísané „*ako napomenutie*.“

Chcem sa na záver vrátiť do nášho žalmu a tej nekonečnej túžbe po živom Bohu, ktorú prežíva pisateľ. Veľmi sa mi tam páči slovo, ktoré použil vo svojom preklade prof. Roháček: „*Ako reve jeleň za potokmi vody, tak reve moja duša k tebe, ó, Bože*.“ Obávam sa, že my sami seba (vlastnými zábrami, strachom zo strápnenia...) obmedzujeme svoju vášeň a túžbu po Bohu. Nehovorím, že sa máme správať na verejnosti ako šialenci, ale doma, vo svojej komôrke, v skrytosti – naozaj vieme volať, revať, prahnúť, túžiť po Živom Bohu? Sme pripravení búchať, klopať, kým sa nám nezjaví Jeho svätá prítomnosť, kým nezažijeme Jeho dotyk? Aká vášeň a oheň v nás vlastne horí?

Chcem po tom úžasnom, dokonalom Bohu, ktorý sa aj kvôli mne stal človekom, ktorý aj kvôli mne vzal na Seba podobu služobníka a ktorý aj kvôli mne išiel na kríž a zlikvidoval celý dlžobnú úpis, celý – kompletný zoznam vín a hriechov – chcem dychtiť, túžiť, prahnúť, tak ako ten jeleň, ktorý sa vode dostať musí. Za každú cenu!

Prečo si skleslá, duša moja, a zmietaš sa vo mne? Očakávaj na Boha, lebo ešte ďakovať budem Jemu, spaseniu svojej tváre, svojmu Bohu!

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že pamätáš na naše skleslé duše. Ďakujem, že sa môžem spoliehať na Tvoju pomoc. Prosím, odpusť, že málo očakávam na Teba a pomáhaj mi radovať sa v Tebe. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh dal precítiť túžbu po Ňom.

Rozhovor: Prikazujeme svojej duši, aby nebola skleslá, ale očakávala na Hospodina? Prichádza od Neho povzbudenie?

Podporujme sa v živote plnom radosti z Boha. Hovorme si, ako nás napĺňa Jeho prítomnosť.

Prosme za ordinovaných služobníkov. Nech sú preniknutí Božou láskou a nádeherou a nech ju odovzdávajú ďalej.

12. 6.

Boh s nami – najistejšie povzbudenie

Matúš 1,23

Čo proroci prorokovali v Starej zmluve, to sa naplnilo v určenom čase, keď Pán Boh splnil Svoje zaslúbenie, že nenechá Svoj ľud napospas hriechu. On nikdy nebol vzdialený od žiadneho človeka, pretože sme všetci boli stvorení na Jeho obraz a tak, či veríme, či neveríme, On nás pozná naozaj dobre. Ako starostlivý Otec bdie nad našimi životmi a čaká, kedy sa v nás ozve ten tichý hlas nášho ducha a my zatúžime po Jeho objatí, po Jeho prítomnosti.

Bez Boha je človek naozaj stratený, aj keď si nahovára, že všetko zvládne sám. Občas sa hrá aj na Boha, a zasahuje do vecí tak, akoby mal na to právo a vedomosti. Oddáva sa radovánkam tohto sveta, vystačí si na všetko s vlastnými silami a najradšej rozhoduje o všetkom sám.

Zrazu však Pán Boh stratí trpezlivosť. Prichádza choroba, či mor. Pandémia Covidu ochromila naraz celý svet, a čo je najsmutnejšie, aj niektorých veriacich. Vieme, že Pán Boh môže dopustiť takýto mor, aby sa človek spamätal! Dokedy možno Pána Boha skúšať, hnevať, neposlúchať, ignorovať, vysmievať?!? Aj keď Boh nie je človek, Jeho pohár trpezlivosti môže pretiecť, môže Ho nahnevať namyslenosť a sebastačnosť ľudí. Zrazu prichádza akýsi malilinký vírus, ktorý voľným okom ani nevidno a s ním strach, úzkosť, beznádej... zrazu človek stratil pôdu pod nohami, zastavili sa jeho činnosti, radovánky, cestovanie... a tak to môže byť ten správny čas na návrat k Bohu: Človeče, spamätaj sa!!! Si len prach a v prach sa obrátiš!!! „Si bezmocný, biedny, slabý bezo Mňa“! – volá nás Pán Boh k Sebe. Ešte máme čas urobiť pokánie z prázdnych skutkov, prázdnych slov, teraz je ten správny čas k návratu k Otcovi.

Bojíš sa, že by Ti nejaká náказа niečo zobrala? To, čo je najdrahšie, ti nemôže zobrať! Je to zaslúbenie večného života a odpočinutia v Božom náručí! Môže sa kresťan preto báť?!? Nie! Mal by sa báť len hrešiť!

Je tu Emanuel: Boh s nami! Boh zjavený v tele: Pán Ježiš Kristus! Náš Pán a Vykupiteľ! S Ním sa nemusíme naozaj ničoho báť! Amen.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Otče náš milovaný, že Ti môžeme patriť a Ty sa o nás tak predívne staráš. Ďakujeme, že sa nemusíme ničoho báť, ak si Ty s nami. Prosíme Ťa, daj nám kajúce sa srdce, ktoré bude prahnúť po Tebe a odpusť nám, že sme si často vystačili sami bez Teba! Daj nám dostatok múdrosti, aby sme nielen počuli, ale aj konali Tvoju vôľu v našich životoch.*

Veď nás tak Duchom Svätým, aby sme žili pravý, svätý a čistý život! Amen.

Svedectvo o tom, čo pre nás v živote znamená Emanuel – Boh s nami!

Prosme za to, aby na nás bolo vidno v každej situácii Komu naozaj patríme.

Alica Pipperová

19.6.

Gideón – povzbudenie v beznádeji

Sudcov 6,6-16

Povedz: So mnou to skončí!!!

Midjánci kvôli neposlušnosti Izraela sužovali Izrael, pretože Boží ľud opäť zašiel tak ďaleko, že uctieval pohanských bohov a pohanské symboly – niečo, čo mali dávno zničiť. Opäť raz musíme konštatovať, že ľudské srdce je zradné a klamné, kto sa v ňom vyzná? **Je nebezpečné, ak ho nedáme do Božieho vlastníctva. Prílahko nás zradí, veľmi rýchlo začne slúžiť iným bohom, inému duchu.** A k pravému Bohu volá, až keď je už neskoro, keď všetko to ľudské, na čo sa spoliehame, zlyhá.

Nie sme o nič lepší ako títo starí Izraelci: „**Takto Midjánci veľmi ožobráčili Izrael. Vtedy Izraelci volali k Hospodimovi o pomoc**“ (6,6).

Čo všetko sužuje – ožobračuje nás? Pri ktorých veciach v živote vnímame, že nejdú správnym smerom, že sa tam nič nedeje, že v tom nevidíme Božiu ruku a Božie konanie? Že sme tam ožobračovaní a nemali by sme byť.

Boh takéto veci, okolnosti v našich životoch dopustí. Lebo my sme Ho opustili, išli sme a kráčame vlastnou cestou a tiež preto, aby sme sa spamätali. A vo-

láme na Neho, až keď už je naozaj problém, alebo keď už je neskoro. Presne ako dnes spomínaný Izraelský národ.

Počítame s Ním ako s prvou možnosťou vo všetkom, alebo ako zo „záchranou“ brzdou?

Boh si vybral muža menom Gideon: „**Hospodinov anjel prišiel a v Ofre si sadol pod dub, ktorý patril Abiezerovcovi Joášovi. Jeho syn Gideón práve mlátil pšenicu v lisovni, aby ju zachránil pred Midjáncami. Hospodinov anjel sa mu zjavil a oslovil ho: „Hospodin s tebou, odvážny hrdina!“**“ (9,11-12).

Ako reagoval Gideon?

1. Hneď sa začal sťažovať: „**Ach, môj pane, prečo nás toto všetko postihlo, ak je Hospodin s nami? Kde sú všetky Jeho predivné skutky, o ktorých nám rozprávali otcovia, keď hovorili: Hospodin nás vyviedol z Egypta. Teraz nás Hospodin zavrhol a vydal Midjáncom do rúk.**“

2. Absolútne sa podceňoval, bol ubitý na duchu: „**Ach, Pane, čím mám vyslobodiť Izrael? Hľa, môj rod je najchatrnejší v Menaššem a ja som najmladší v dome môjho otca.**“

Gideon potom dostal od Hospodina znamenie: jedlo ktoré priniesol Hospodinovmu anjelovi ako dar, po dotyku Božou palicou zhorelo ako spaľovaná obeť.

Aké znamenie, že Boh je s tebou, potrebuješ vo svojom živote ty? Boh nám predsa dal to najväčšie znamenie – Svojho Syna – Pána Ježiša: „**Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko?**“ (Rim 8,32).

Skôr než mohol byť Gideon použitý na Božie dielo, na oslobodenie svojho ľudu spod otroctva a okupácie a na zničenie Midjánskeho vojska, skôr, než

to mohol urobiť, potreboval sa vysporiadať s určitými silami v Gideónovej rodine – v prvom rade s oltárom, ktorý jeho otec postavil falošnému bohu Baalovi.

Tento oltár bol v rodine celé roky. Boh preto povedal: „*zbúraj Baalov oltár, ktorý patrí tvojmu otcovi, a ašéru, ktorá je pri ňom, vytni! A z poukladaných kameňov postav oltár Hospodinovi, svoju Bohu.*“

Viete, čo sa stalo, keď to Gedeon (potajomky v noci, lebo sa bál) urobil? Chceli ho za to zabiť. Izraelci, za to, že zbúral oltár falošnému bohu, démonovi. Prečo?

Lebo ľudia si veľmi rýchlo a ľahko zamenia predmety a osoby uctievania. Baal bol západosemitský boh búrky, najdôležitejšie božstvo kanaánskeho panteónu. **Jeho meno znamenalo – pán, vlastník, manžel.** Možno preto si ho Izraelci, keď už boli v Kanaáne, tak často zamieňali s Hospodinom, pretože **Jahve bol Pánom a manželom Izraela, preto ho vo všetkej nevinnosti nazývali Baalom.** Aby k tejto zámene nedochádzalo, dal Hospodin taký jasný a tvrdý príkaz, že všetky oltáre a sochy musia byť zničené. Vedel, akú sú pre ľudí zradné.

Pochop, že skôr než si ťa Boh mocou Ducha Svätého môže použiť na veľké dielo, na evanjelium, na to, aby v tvojom živote a okolí mnohí uverili a našli spasenie a slobodu v Kristovi, musíš zo svojho života odstrániť falošné oltáre. Ktoré to sú, to ti povie Duch Svätý. Ale počúvaj Jeho hlas, oddeľ si čas, lebo je to životne dôležité.

Súčasťou histórie tvojej rodiny možno boli také veci ako zlosť, závislosť, zneužívanie, duševné problémy, lieči-

telstvo, veštenie či iné okultné praktiky – v tvojom živote a v tvojej rodine už však nemusia byť.

Kolkí z nás máme pocit menejcennosti, sme ubití na duši, vo vnútri sme porazení, kolkí sme plní strachu a obáv? Ako je to možné, keď máme kríž a dokonalé obmytie hriechov a vín? Veríme lži a stojíme pred nesprávnym oltárom. Pokojne môže mať podobu kostola, kríža, ale je bez moci a bez účinku.

Boh nielenže uzdraví tvoje srdce, tvoje zranenia, ale použije si ťa aj k uzdraveniu srdca zranení tvojich detí a tvojej rodiny. Nečistoty nahromadené za celé pokolenia môžu skončiť tu a teraz. Nemusíš svojim deťom dať to, čo ti odkázali predkovia. Vynes to na svetlo a predlož pred Hospodina. Odhalenie vedie k uzdraveniu. potrebujeme premeniť zmýšľanie a potrebujeme aj odvahy si priznať veci a vyznať ich. Chce to však čas a vieru – ale máme prístup k tomu najlepšiemu zdroju – Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý nám hovorí: „*Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, Ja vám dám odpočinutie...*“

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nám dal Svojho Syna ako znamenie, že máme víťazstvo nad hriechom a diablom. Odpusť, že toto znamenie zanedbávame a veď nás Svojím Duchom k naplneniu Tvojho plánu na zemi aj v nebi. Amen.*

Svedectvo: Ako ma posilnilo Písmo a vedomie, že Pán Ježiš je víťaz.

Rozhovor: Ako sa stavíme k situáciám v živote? S ponosami, alebo vierou, že ich

Boh môže vyriešiť, keď sa necháme viesť k modlitbám, pôstom a skutkom.

Podporujme sa v odvahe pristupovať k situáciám života s vierou.

Prosme za ľudí, ktorí vedú reformy spoločnosti. Nech majú k tomu múdrosť a odvalu. Amen.

26.6.

Povzbudenie najlepšieho možného záveru

Zj 21,2-7

Knihu Zjavenia čítame obyčajne ako knihu o budúcnosti – o budúcich veciach nášho sveta a života. Zvlášť o tom, ako to bude na konci dejín tohto sveta. Alebo o tom, čo môžeme a máme očakávať potom, po živote.

Ale dôležité je aj iné čítanie tejto knihy. Ona nám odkrýva tajomstvá života akoby z druhej strany, to, čo bežne zmyslami nevnímame. To, o čom snívame, po čom túžime, ako si veci predstavujeme. Hovorí nám o tom, ako to je s týmto svetom, s naším životom, zvlášť so životom viery. Hovorí nám o prítomnosti, aj o tej našej. O tom, ako je, ako by to malo byť a ako to napokon dopadne.

Problém pri jej čítaní nám robí najmä to, že hovorí v obrazoch, inotajoch, náznakoch. Preto ju máme čítať v kontexte s tým, čo prežívame, čo očakávame, ale aj v kontexte s tým, ako to vidia iní. Povedal by som že ju máme čítať „v rozhovore“. Nie budúcnosť v čase, ale skôr v kvalite života.

Dnes máme pred sebou text, ktorý naznačuje niečo ako „život po živote“, život a „život“.

Prvá myšlienka, ktorá ma upútala, je v závere textu: myšlienka o víťazstve. Myšlienka o udalostiach v závere dejín tohto stvoreného sveta. Myšlienka o víťazstve viery. Ján ju neustále opakuje; veľmi výstižne aj v prvom liste (5,4-5): *pretože všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom; a víťazstvo, ktoré premohlo svet, je naša viera. Kto iný premáha svet, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží*. Apoštol Pavel nám k nej pridáva povzbudenie (1Kor 15,57): *Ale vďaka Bohu, ktorý nám dal víťazstvo v našom Pánovi Ježišovi Kristovi!*

To je o našej súčasnosti, o tom, čo je najdôležitejšie, o živote viery. O víťazstvo viery. A o tom, že na ten boj nie sme sami, s nami je Nieкто, kto je Víťazom: Ježiš Kristus. Kto zvíťazí – víťazstvo viery nám bolo dané. Bojujeme boj, ktorý je už vyhratý.

Na nás je len to, aby sme boli pri tom, aby sme zápasili. Víťazstvo je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Tu nám je dané nazrieť na zmysel života viery, na konečné vysporiadanie života.

Text však obsahuje mnoho myšlienok: Hneď na začiatku je reč o novom Jeruzaleme. Mesto, ktoré je v centre celej Biblie, mesto Božej blízkosti a prítomnosti. To znamená aj mesto prítomnosti lásky, pravdy, spravodlivosti, pokory, vernosti, dobroty a všetkého, po čom človek túži. Mesto, ktoré je centrom všetkého dobrého, symbolom očakávania na naplnenie vecí života. Ale je to aj symbol mesta, ktoré často sklamarlo, ktoré sa často spreneverilo, zlyhalo, stalo sa neverným, stalo sa centrom násillia (napr. Iz 5). Najlepší možný záver dejín sveta je nový svet, ktorý symbolizuje aj nový

Jeruzalem. Potvrdenie o obnovení tých najlepších vecí sveta.

Všimnime si aj jednu zvláštnosť: Jeruzalem zostupuje z neba na zem. Čakali by sme pohyb zo zeme do neba. Celá naša zbožnosť je často nasmerovaná zo zeme do neba. A tu zrazu čítame opačný pohyb – z neba na zem. To nám pripomína začiatok nových vecí – Boh prišiel na zem v Ježišovi Kristovi, Boh, ktorý stvoril túto zem a ľudí na nej ju obnovuje zvláštnym spôsobom – nie v nebi, ale na zemi.

Potom je tu hlas, mohutný hlas, ktorý prekryje všetky doterajšie hlasy, filozofie, teórie a náboženstvá. Hlas Božej lásky – konečne úprimné spoločenstvo ľudí – pretože to je spoločenstvo, uprostred ktorého je Boh. V 5. a 6. verši sú potom detaily: Boh všetko činí, tvorí nanovo a začalo to v Ježišovi Kristovi. Moja osobná viera je myšlienkou o tom, že stvorenie vlastne ešte stále nie je dokončené. Napovedajú mi to Ježišove slová: *Môj Otec pracuje dosiaľ...* (J 5,17). Príchod Ježiša na zem je vlastne pokračovaním hriechom prerušeného stvorenia (Žd 1,1). A slová o živej vode pre smädného je reč o obnovení lásky

v ľudskom srdci, o naplnení túžby po láske a pravde...

Najčastejšie si všímame 4. verš: *zotrieš im každú slzu z očí a smrť už viac nebude, ani smútok, ani plač, ani bolesť už viac nebude, lebo prvotné sa pominulo*. Dôležité a potrebné je všímať si aj okolnosti a udalosti okolo toho, ako sa to všetko naplní a aký podiel na tom má každý veriaci. Nie je to samo od seba, nie je to lacná milosť, ale sú to najväčšie a najdôležitejšie udalosti a zápasy dejín sveta. A my máme byť pri tom.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že zotrieš každú slzu. Odpusť, že tie slzy tvoríme našimi hriechmi. Vstupuj do nášho života, aby v ňom vládlo to nové a dobré. Amen.*

Svedectvo: O božej nádhre, ktorá poteší, keď vstúpi do srdca.

Rozhovor: Ako mi Boh zotiera slzy? Pri akom žiali mi pomohol?

Podporujme sa: Vzájomne si pomáhajme prekonávať smútky.

Prosme za psychológov, poradcov a iných ľudí, ktorí pomáhajú k uzdraveniu duše.

Sedela

Kráčali sme spolu do kostola. Pod nohami nám chrumkal sneh a v povetří poletovali vložky. No neblížili sa Vianoce, ale Veľká noc. Typické počasie na začiatok jari na Liptove. Cestou vysvetľujem svojim deťom, že pred spoveďou si máme odpustiť všetko zlé a povedať prepáč, lebo aj nám bude odpustené, čo sme vyvádzali.

Zrazu sa jeden z nich milo ozve: „Máš pravdu, mamka, mala by si nám povedať prepáč, lebo si na nás kričala.“

Vtedy si ma zastavil a cez pery detí usvedčil. Z mojich úst sa predralo: „Máš pravdu, prepáč.“ Uvedomila som si, že tak ako vidíme my ich pády, oni vidia tie naše. Ani ja nie som dokonalá mama, robím chyby.

S pokojom a pokorou v srdci sme sa odobrali pred oltár a zadávajúc sa na obraz Teba trpiaceho na kríži som si uvedomila veľkosť lásky, s ktorou hovoríš: „*Odpusť im, lebo nevedia, čo činia*“ (Lk 23,34).

Anička Budaiová – Marušiaková - z knihy FREEDOM - Pravda, ktorá vyslobodí (vyd. ViViT)

Ochladne láska mnohých

2Tim 3,1-5 a 1Pet 5,8-11

Bezcitnosť, ignorancia, ľudský život degradovaný na číslo. Denne desiatky až stovky mŕtvych, rozmáha sa beznádej, apatia, ľahostajnosť a nad všetkým pomaly preberá moc „duch strachu.“ Tento démon má neuveriteľnú moc, ktorú mu dávame či prepožičiavame svojim postojom, nevierou či pochybnosťami. Mnohí poznáme Pavlove slová: „**veď Boh nám nedal ducha strachu, ale ducha moci, lásky a sebaovládania (rozvahy)**“ (2Tim 1,7). Silné slová a výpoveď! Ale aká je realita? My vieme, čo by sme ako Boží ľud mali mať a prijať, že by sme mali byť plní Ducha, že sme Jeho chrám. Boh nám predsa dáva len to najlepšie. Ale reálne: Máme to? Kresťanské frázy a zbožné túžby nestačia.

Práve krízová doba, obrovský tlak, či rozdelená a nenávistná spoločnosť, je pre kresťanov „lakmusovým papierikom“ pravosti ich viery. Všade okolo seba vidíme a na vlastnej koži zažívame, ako absentujú základné ľudské hodnoty ako slušnosť, spolupatričnosť, či vzájomný rešpekt a pomoc. Sme zaplavení nekonečnými informáciami, ktoré sú často úplne rozporuplné, štvavé a plné nenávisti. Tí, ktorí nám majú byť vzorom a múdro nás viesť, sú žiaľ „vzorom“ pýchy, arogancie a neschopnosti. Slová, ktorá Pavol adresoval Timoteovi, ako keby opisovali dnešnú dobu aj dnešné kresťanstvo: „**Toto však vedz, že v posledných dňoch nastanú ťažké časy.** Ľudia budú totiž sebeckí, milovníci peňazí, chvastaví, spupní, rúhaví, rodičom neposlušní, nevďační, bezbožní, **neláskaví, nezmierliví, ohovárační, nezdržanliví, divokí, bez lásky k dobru, zradcovia, nerozvážni, nadutí, milovníci skôr rozkoší ako Boha. Budú sa tváriť po bož ne, ale silu (pobožnosti) budú popierať. Aj od tých sa odvracaj**“ (2Tim 3,1-5).

A nad to všetko mi v poslednom čase znejú v mysli slová Pána Ježiša: „**Pretože nepravosť vyvrcholí, ochladne láska mnohých**“ (Mat 23,13). Vôbec tu nechcem prorokovať a strašiť poslednými časmi, ktoré budú desivé. Len chcem, aby sme nad tým všetkým, čo sa okolo nás deje, veľmi vážne premýšľali a pýtali sa Pána. Zažívame až nadmieru nenávisti, štvania, zloby, rúhania sa a bohorovnosti. Vidíme bezbrehé prepádanie závislostiam na všetkom možnom, len nie na svätom a dobrom Bohu, ktorý je dokonalá láska. Preto „**láska mnohých chladne a vlačnie**“. Diabol to má uľahčené aj tým, že cirkev je uzavretá do domácností, veriaci izolovaní, chýba nám spoločenstvo, vzájomná podpora a hlavne blízkosť.

O to viac sa, drahé sestry a bratia, potrebujeme navzájom povzbudzovať, modliť sa za seba a niesť si vzájomne naše bremená. Veď veríme, že „**ten, ktorý je v nás, je väčší, ako ten, ktorý je vo svete**“ (1J 4,4). Diabol urobí a robí všetko preto, aby zničil cirkev, aby otupil Božiu moc a lásku skrze Boží ľud. Preto „**Buďte rozvážni, bdejte! Váš protivník diabol obchádza ako revúci lev, hľadajúc koho by zožral; vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že takéto isté utrpenia sú údelom vášho bratstva po celom svete! Boh všetkej milosti, ktorý vás povolal v Kristovi do svojej večnej slávy, keď trochu potrpite, vás zdokonalí, utvrdí, upevní a postaví na stály základ! Jemu moc naveky vekov. Amen**“ (1Pt 5,8-11).

Stanislav Kocka

BUDEME UZDRAVENÍ LEKÁRI, ALEBO ODSÚDENÍ SUDCOVIA?

*Reptali farizeji a ich zákonníci a hovorili Jeho učeníkom:
Prečo jete a pijete s colníkmi a hriešnikmi? Ježiš im riekol: Nepotrebujú lekára
zdraví, ale chorí! (Lukáš 5,30-31).*

Vidíme dva postoje. Jeden patrí súdiacim farizejom. Slovo farizej **nebolo vtedy hanlivé**, skôr naopak. Zamyslíte sa, kto je vo vašom okolí (alebo aj vy), taký, že si poviete: „*Ten sa ale snaží, ten ide za spravodlivosťou!*“, to je super. (Seba tam nájdeme často, všakže?) – tak to znamenalo vtedy slovo *farizej*.

Alebo aj Ježiš bol taký. On sa tiež snažil a išiel za spravodlivosťou. Dokonca najviac zo všetkých. Teda nie je problém, keď sme takíto a robíme to. Skôr naopak!

A predsa vidíme konflikt. Prečo? Lebo volili rôzne postoje a prostriedky.

Farizeji reptali, teda odsudzovali tých, čo sú nečistí a nerobia dobre.

Pán Ježiš išiel k nim a ich liečil.

Otvorme Evanjelium na inej strane a čítajme: „*akou mierou meriate, takou vám bude namerané*“ (L 6,38).

Inými slovami: „*Kto odsudzuje, bude odsúdený a kto lieči, bude vyliečený.*“

Všetci vidíme problémy v spoločnosti. Mnohí nadávajú, že naše zdravotníctvo je zlé. (Mali by zažiť to staré a nechať si pustiť žilou, ako bolo zvykom, keď zdravotníctvo naozaj nefungovalo.)

Ale dobre. Vieme, že by mohlo byť lepšie. Ako na to však zareagujeme? Repťaním? Šírením horkosti? Ohováraním? Žalovaním? Viete, že *Satan* znamená žalobca a *diabolos ohovárač*? Napodobňovať ho nevedie na cestu do neba, všakže?

Do neba ide jedine Pán Ježiš: „*nikto nevstúpil do neba, len Ten, kto zostúpil z neba, Syn človeka*“ (Ján 3,13). Samozrejme, nesie v sebe tých, čo **sú v Ňom** (Rímskym 12), teda veria **V** Neho. Predložka „v“ znamená, že je niekto v niečom, alebo niekom. A tí, čo sú v Kristovi, rozmyšľajú, ako On. Žijú Jeho snahu liečiť namiesto reptania.

Pozrime sa teda do svojej duše: „*Som skôr žalobca, alebo žijem v Kristovi, ktorý sa snaží liečiť?*“

Inými slovami – keď vidím nespravodlivosť, tak hundrem a zatažujem druhých odsudzovaním?

Alebo naopak – modlím sa? Pridávam sa k modlitbám iných ľudí, ktorí zápasia o lepšiu budúcnosť? Pomáham skutkami?

Odpovedzme si úprimne a keď to nie je v poriadku, číňme **pokánie**. Teda **ľutujme a premeňme svoje myslenie**, nech je **podriadené Kristovi a nech nás On vedie** do modlitieb a práce na zlepšenie.

Keď vidíme zlo okolo nás, či tu nie je **aj preto, že sme sa málo modlili proti nemu**? Že sme sa málo sprotivili hriechu a diablove? Číňme pokánie aj z tohto a o to viac zápasme.

Peter Dubec

8 ZÁSAD PRE ŽIVOT

(R 12,9-16)

V dnešnej dobe sme naučení fungovať na zoznamoch, na splnení určitých bodov a krokov ako dosiahnuť to, čo chceme, v čom sa chceme zlepšiť, zmeniť, namotivovať. Všetci to poznáme:

- 7-dňová zaručená diéta
- 10 rád, ako správne vychovávať deti
- 8 krokov k zdravému spánku
- 9 motivačných cvičení, ktoré našartujú tvoj život a kariéru
- ... dalo by sa veľmi dlho pokračovať. Tým nechcem povedať, že to je všetko zle a máme to ignorovať. **V mnohých prípadoch sú to užitočné rady, praktické návody a usmernenia, ktoré sa, keď sú očíslované a zosumarizované, dobre čítajú aj pamätajú a nezriedka vedú aj pomôcť.** A sám ich neraz využívam.

Samotné Písmo má svoje zoznamy, rady a odporúčania na to, aby sme s Božou pomocou išli v živote správne, žili múdro a zodpovedne. **Lenže keď to hovorí Božie slovo s autoritou, tak to má inú váhu a dôležitosť, ako keď to povie motivačný rečník. BOHU IDE O NÁŠ VEČNÝ ŽIVOT, ZMIERENIE A DOKONALÚ RADOSŤ, KTORÁ VYCHÁDZA Z VNÚTRA – Z NOVÉHO SRDCA.**

Premýšľajme nad dnešnými Pavlovými slovami:

„**Láska nech je nepokrytecká**“ – čistá, priehľadná, pravdivá (1Kor 13,4-8).

„**Sprotivte si zlo, pridržajte sa dobra**,“ – ale musíme vedieť rozlíšiť dobro od zla, preto potrebujeme Písmo a Ducha Svätého. Tu veľký pozor, lebo dnešný svet si „pravdu“ odhlasuje a pričasto je

názor a pravda sveta v priamom rozpore s Božím slovom.

„**Budte si navzájom oddaní v bratskej láske** (milujte sa navzájom bratskou láskou), **predbiehajte sa navzájom v úctivosti**.“ – Máme si nieš bremená, stáť jeden za druhým a nezištne si pomáhať. V tom by mala byť cirkev jedinečná.

„**Nebudte leniví v horlivosti. Dajte sa rozohŕňovať Duchom. Slúžte Pánovi**.“

– Nech je naše srdce ochotné, túžiace a zapálené pomáhať, nieš evanjelium – Božiu 100% vakcínu proti smrteľnému vírusu hriechu. Tu ide reálne o život!!! Nech nás v tom Duch Sv. zapaluje a rozohŕňuje.

„**Radujte sa v nádeji. V súžení buďte trpezliví, v modlitbe vytrvalí**.“ – Praktické rady pre duchovný život – radosť, trpezlivosť, vytrvalosť – cnosti, na ktorých potrebujeme pracovať a v ktorých sa potrebujeme veľmi povzbudzovať

„**Majte účasť na potrebách svätých. Voči cudzím buďte pohostinní**.“

„**Dobrorečte tým, ktorí vás prenasledujú, dobrorečte a nezlorečte**.“ – Toto dokáže len ten, ktorý bol sám premenený Pánom Ježišom, prežil Jeho odpustenie v hlbokom pokání a teraz vie, že modliť sa za nepriateľov a žehnať im je Boží dar a privilégium, že to je miesto, kde sa mení duchovná realita a moc neba zostupuje na zem (Mat 5,43-48).

„**Radujte sa s radujúcimi a plačte s plačúcimi**.“ – Pomáhajme si s nesením bremien, dnes hlavne tých duševných a duchovných. Urobme si čas na vypočutie toho druhého, na súcit, pohlade-

nie a ak je to nevyhnutné, aj na pravdu v láske.

Odporúčam si urobiť dnes v modlitebnej chvíľke čas a s modlitbou premýšľať nad každým odsekom. **Pýtajme sa Pána, čo konkrétne týmto chce povedať**

mne, v čom ma chce povzbudiť, usmerniť, napomenúť, z čoho potrebujem robiť pokánie a zmeniť to.

„A Boh pokoja nech je s vami.“

Stanislav Kocka

V zajatí strachu

Nepochybným znakom vytrvalosti kresťanstva je aj skutočnosť, že sa veriace osoby musia boriť s úskaliaми každodenného života. Ťažkosti na nás doliehajú zo všetkých strán. Niektoré z nich nemiznú, práve naopak – násobia sa. Výdatne im k tomu dopomáha stres z hektického spôsobu života, aký v našom modernom storočí vedie väčšina ľudí, kresťanov nevynímajúc. Spoločne so stresom a obavami kráča ruka v ruke strach, ktorý sa už stal našim zvyčajným druhom na ceste životom... Vravíme o strachu z budúcnosti, možno i o strachu z toho, či niekto z našich blízkych počas pandémie tomuto ochoreniu nepodľahne... Mračná obáv sa nad nami začínajú sťahovať už len pri pomyslení na to, že našim deťom, ktoré bezmedzne ľúbime, hrozí nebezpečenstvo... Prosto a úprimne povedané – ocitli sme sa v koži zbabelcov, zabúdajúc na fakt, že v srdci cirkvi Kristovej strach nemá mať žiadne miesto! Je totiž neoprávnený. Nech teda nekraluje nám, ktorí na svojich pleciah po celé generácie nesieme pochodeň Božieho slova do zvyšku sveta. Obruč strachu môže zvierat nekresťanov, nepoznajúcich Otca svetiel a nedôverujúcich prstom Jeho ruky, ktorá nie je prikrátka zachraňovať. Nesmie však ovládnuť nás, veriacich...

Pamätajme na Petra. Pánov najvernejší učeník začal klesať ku dnu vo chvíli, keď ho zaplavili pochybnosti o tom, či mu Ježiš skutočne dokáže pomôcť. Dovtedy pevným krokom kráčal po hladine mora. Ako to? – Ako je možné, že jeho fyzické telo porušilo zákony gravitácie? – Lebo VERIL. Slepý dôveroval svojmu Majstrovi. Dosiahol tak nemožné. No sotva zapochyboval, či ťarchu jeho telesnej konštrukcie vlny unesú, potápal sa... Tu nejde o vlastnosti vody. Ona samotná by to nikdy nedokázala urobiť. Všetko sa dialo vďaka pôsobeniu Božieho Syna, ale keď sám Peter prestal veriť v to, že bezpečne dôjde k Ježišovi, tonul. A ako je to s nami? – Sme na tom podobne? – Nie je azda dávny galilejský rybár našim predobrazom..?

Siahnime po ďalšom, opačnom príklade z biblickej minulosti. Rozpomeňme sa na príbeh o Dávidovi a Goliášovi. Ústredné postavy tejto starozákonnej epizódy predstavujú spupného fílištínskeho obra a mladého, neskúseného izraelského pastiera. Treba ich vnímať ako dva protikladné charaktery – na jednej strane sa hrdo vypína mohutné obrie telo chránené pancierom, prilbou a mečom, kým na strane druhej sa na scénu dostáva dosiaľ „neoperený“ junák, nevyzbrojený ničím, iba svojou odva-

hou, vierou v Boha a prakom. Svojou výškou ani váhou nemôže sa Dávid Goliášovi rovnať. A obor si svoje výhody veľmi dobre uvedomuje... Netuší však, že po mládencomvom boku kráča mocný Boh Izraela! – Na jeho strane stoja právo, spravodlivosť aj víťazstvo. Veľa chrabrych izraelských bojovníkov sa neodváža vystúpiť proti posmievačnému obriskovi. Dušu im zvieria strach. Strach zo zlyhania. I zo smrti. A Dávid? – Tomu je brnenie nepohodlné. Zhodiac ho zo seba, nedbá na naliehanie svojich druhov z tábora, kráča tam, kde sa môže stretnúť s nepriateľom tvárou v tvár. Goliáš ho počastuje výsmechom a pohrdaním. No zrazu dochádza k obratu zdanlivo predvídateľnej situácie. Pastierik prakom zamieri a posmievača usmrtí. V radoch Filištíncov zavládne zdesenie. Izraelci sú víťazmi boja! V ich tábore znie víťazoslávny pokrik, ktorý sa mieša so zvukom trúb. A Dávid? – Zrazu sa ocitá v úlohe hrdinu. Neskôr sa stáva izraelským kráľom...

Každú dôveru raz čaká odmena. Ani s Dávidom to nebolo inak. Budme preto odvážni a smelí aj v búrkach života. Skúšky, ktorým musíme čeliť, stratia svoju silu, ak do nich zasiahne lúč Božej ochrany. Nepochybujme o Najvyššom a o Jeho prítomnosti ani vtedy, keď je okolo nás zmätok a obavy narastajú... Dávid o svojom víťazstve, vopred danom Bohom, nezapochoyboval. Nezlakol sa pred prekážkou, ktorá sa zdala byť priveľkou.

Neustále bdejme – a to najmä v týchto pohnutých časoch. Netrápme sa vecami, ktoré nemôžeme ovplyvniť ani zmeniť... Náš Pán má všetko vo Svojich rukách, o tom nech nás uisťuje Jeho slovo. Nech nás už trápi čokoľvek – finančná neistota, obavy o živobytie, o prácu, či o náš zdravotný stav – nezúfajme... Nebudme ako učeník Peter. Nasledujme Dávidov príklad. Kým rybára z Galiley sužujú pochybnosti, izraelský pastier koná v súlade s Božou vôľou. Necúvne. Neustúpi. Nepocituje strach. A hoci nie je vyzbrojený mečom, jeho najväčšími zbraňami sú odvaha a viera. Tie sa stávajú nástrojmi, ktoré mu napokon dopomôžu k víťazstvu.

Na základe týchto dvoch protichodných biblických príbehov odvahy i zbabelosti už teraz s istotou vieme, na ktorú stranu sa v skúškach viery prikloniť. Veď práve viera je oným hnacím motorom, ktorý nám dáva silu poraziť búrku i príboj morských vln a vysporiadať sa aj so šikmi ozrutných Goliášov!

Mgr. Edita Ďurčová, členka cirkevného zboru ECAV v NMnV

On – náš služobník

Ako ani Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil a dal dušu ako výkupné za mnohých (Mt 20,28).

Nech ti je tento obraz milý. Neexistuje väčšie otroctvo, ani služba než to, že sa Syn Boží stáva služobníkom a nesie hriechy každého človeka, či už je chudobný a biedny, alebo ním pohrdajú.

Bola by to veľká vec a údiv, lebo celý svet by otváral oči, uši i ústa a nevedel by dostatočne pochopiť, keby syn nejakého veľkého kráľa prišiel do domu žobráka a staral sa o neho v chorobe, zmyl by mu nečistotu a robil by všetko, čo by inak mal robiť žobrák. Nebola by to veľká pokora?

Preto by iste stálo zato, keby sme o tom neustále spievali, kázali a hovorili, a tiež Boha milovali a chválili. Lebo čo to len môže byť, keď sa Boží Syn stáva mojím služobníkom a poníži sa tak veľmi, že berie na Svoje plecia aj moju biedu a hriechy, ba hriechy celého sveta a smrť. Nesie ich a hovorí: *Ty už nie si viac hriešnikom, ale ja. Ja vstupujem na tvoje miesto. Nezhrešil si ty, ale ja. Celý svet je v hriechoch, ale vy nie ste v hriechoch, ale ja. Na mne budú spočívať všetky vaše hriechy, a nie na vás.*

Nikto to nemôže pochopiť, že tam v onom živote budeme hľadať na to, ako sme na základe Božej lásky naveky zachránení.

Martin Luther

Ó láska Božia, láska večná, v Ježiši Kristu zjavená, pre tebou, Ty moc nekonečná, do prachu skláňam kolená. Byť Tvojím, večná láska, túžim, do mora lásky tej sa hrúžim.

z knihy *Viera v Krista – Zdroj milosti*
(Slovo Božie na každý deň od Martina Luthera),
vydalo vydavateľstvo Polárka, Vavrišovo

PĚT ZÁZRAKŮ BOŽÍ MILOSTI

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu. Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla“ (Žalm 103,1-5).

Těmito slovy začíná David svůj žalm, ve kterém velebí Pána Boha za všechny projevy Jeho úžasné milosti. Je si vědom, že je nedokonalý a svého Pána v životě mnohokrát zarmoutil. Pán Bůh však ve Svě úžasné milosti mu odpouštěl a znovu ho dařil Svým požehnáním. Ve verších 3 až 5 si připomíná pět Božích zázraků, kterými ho Pán Bůh zahrnuje. V osmém verši vyjadřuje svůj obdiv: **„Hospodin je milostivý**

a soucitný, nesmírně trpělivý a velmi laskavý.“ Velmi jsem si tento Davidův žalm oblíbil a každý den si nyní připomínám žalmistova slova a s velkou vděčností velebím Pána Boha za všechny zázraky Jeho milosti, kterými i mne zahrnuje.

1. On ti odpouští všechny nepravosti

Tato slova jsou napsána i pro mne. Uvědomuji si, že jsem svého laskavého

Stvořitele zarmoutil mnohokrát zlými myšlenkami, zlými slovy i zlými činy. Díky zvěstovanému Božímu slovu jsem se už v mládí dozvěděl, že mohu přijít před Boží tvář a v pokoře vyznávat všechna svá provinění a prosit o milost a odpuštění. A milující Pán Bůh, jako laskavý Otec, mi všechna provinění odpustil a odpouští. Za to Mu vřele děkuji a velebím Ho za Jeho úžasnou lásku a dobrotu. Má duše i celé nitro mé dobrořečí Jeho svatému jménu.

2. Ze všech nemocí tě uzdravuje

Mnohokrát v životě jsem se přesvědčil, že i mé tělo je velmi křehké a slabé a snadno podléhá různým nemocem. A těch nedobrých nemocí je zde na zemi opravdu mnoho. Děkuji za Pána Ježíše, který chodil po naší zemi a uzdravoval lidi ze všech nemocí. Byl a je jedinečným Lékařem v dějinách. Děkuji Mu také, že dává mnohým lidem lékařské schopnosti, aby mohli nemocným pomáhat. On si používá všechny lékaře jako své služebníky, kteří mohou s láskou sloužit nemocným. Když k Němu s důvěrou voláme, slyší nás a uzdravuje. Jsou to i moje životní zkušenosti, že Pán Ježíš má moc uzdravit člověka z každé nemoci. I já s velikou věčností radostně vyznávám, že mě můj Pán ze všech nemoci uzdravuje. Za to Ho každý den velebím.

3. Vykupuje ze zkázy tvůj život

Stál jsem v životě stovky krát u otevřené rakve a hleděl na tvář milého člověka, kterého smrt vytrhla z rodinného společenství. Uvědomoval jsem si, že po nějaké době bude z tohoto milého těla jen trochu prachu. Prožíváme tak důsledky neposlušnosti našich prarodičů. Dle jejich rozhodnutí se rodíme na svět

zotročení zlem-hříchem, také satanem, který si dělá právo na všechny jejich potomky, a jsme zotročení i děsivou skutečností smrti. Jsem nesmírně vděčný Pánu Ježíši, že se rozhodl stát člověkem, vzít na Sebe i všechna naše i moje provinění, umírat v nejhroznějším utrpení a Svou obětí připravit i pro mne dokonalé vykoupení. Velebím Pána Ježíše, že také porazil smrt a vstal z hrobu jako Vítěz nad smrtí. Svou obětí připravil pro všechny, i pro mne, trojí vykoupení: vykoupení z moci hříchu, vykoupení ze satanova otroctví a vykoupení z moci smrti. Jak je to úžasné, že máme jistotu, že budeme mít věčné, nezničitelné duchovní tělo, takové, jaké má Pán Ježíš po Svém vzkříšení. Za zázrak vykoupení patří Pánu Ježíši i moje nejvřelejší děkování a věčné velebení Jeho lásky a Jeho svatého Jména.

4. Věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním

Věnec z nádherných květů nebo větvi byl kladen na hlavu vítězi ve sportu nebo v těžkých bojích. Každý člověk je vystaven různým tvrdým útokům zla a mnohým pokušením. Také prožívá velmi těžké chvíle, když je vystaven útokům nejrůznějších nemocí a infekcí. Ve všech těchto těžkých zápasech může vítězit jen díky Božímu milosrdenství a slitování. Žalmista David prožíval velmi těžké útoky nenávisti a ohrožení života. Uvědomoval si, že nejvzácnější věnec, který může člověk obdržet, je věnec Božího milosrdenství a slitování. I mé srdce je naplněno velikou vděčností, že mě nebeský Otec zahrnul a zahrnuje v mých životních zápasech a zkouškách svým velikým milosrdenstvím a slitováním. Za to Ho z celého srdce velebím.

5. Po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla

Často o tom přemýšlím, jak zajistil Stvořitel stravování pro všechny lidi na zemi. Stvořil ovocné stromy, které každý rok přinášejí mnoho skvělého ovce, které obsahuje potřebné látky pro zdraví člověka. Obdivuji obiloviny, bez kterých by nebylo možné zajistit stravování pro lidi. Rovněž je velmi důležitá zelenina, která chrání buňky před negativním vlivem okolí a pomáhá bojovat proti nemocem. Také nás obdarovává mlékem a medem. Stále obdivuji, jak mnoho skvělých produktů roste pro nás v přírodě. Opravdu

nás náš milující Otec zásobuje výbornými potravinami, které udržují zdraví, dodávají nám sílu k tělesné aktivitě a dávají našemu tělu všechno potřebné pro život. Opravdu obnovuje naše mládí. Buď za to našemu moudrému a skvělému Stvořiteli vřelé každodenní děkování a věčná chvála. Tato výstižná slova 103. žalmu si s velkou vděčností každý den připomínám.

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu.

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodini!

Stanislav Kaczmarczyk

Ježíš rozkazuje nečistým duchom

Potom zišiel do galilejského mesta Kafarnaum. Tam po sobotách vyučoval. Obdivovali ho a žasli nad jeho učením, lebo v jeho slove bola moc. V synagóge bol človek posadnutý duchom nečistého démona, ktorý mocným hlasom vykrikol: „Čo tá do nás, Ježíš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si. Si Boží Svätý.“ Ježíš pohrozil démonovi: „Mlč a vyjdi z neho!“ Démon hodil človeka medzi nich, potom z neho vyšiel a nijako mu neublížil. Všetkých sa zmocnila hrôza a hovorili si medzi sebou: „Čo je to za slovo, že takou mocou a silou rozkazuje nečistým duchom a tí vychádzajú?“ A zvesť o ňom sa rozšírila po celom tom kraji (Lukáš 4,31-38).

Čo zastavovalo a fascinovalo ľudí, ktorí počúvali Ježiša? Čo bolo v Jeho slovách iné, zvláštne, že boli ochotní za ním ísť v tak veľkých zástupoch? A pritom boli Jeho slová neraz veľmi priame, nekompromisné, konfrontujúce, žiadne sladké reči, falošné uistenia či zakrývanie reálneho stavu ľudského srdca s frázami typu: „ale nejako bude“, alebo „no veď všetci sme hriešni“, či „veď to nakoniec

aj tak dobre dopadne“, a podobné nezmysly. Nie! Toto z úst Pána Ježiša nikde a nikdy nik nepočul. A napriek tomu za Ním ľudia išli a stále idú. Veď si pozrime, čo je napísané na konci kázne na hore, ktorú čítame v Evanjeliu podľa Matúša a ktorej slová sú veľkou výzvou a veľmi vysokou latkou: „***Keď Ježíš skončil túto reč, zástupy žasli nad jeho učením. Učil ich totiž ako taký, čo má moc, a nie ako***

ich zákonníci“ (7,28-29). Podobné slová čítame v dnešnom príbehu: „Potom zišiel do galilejského mesta Kafarnaum. Tam po sobotách vyučoval. Obdivovali ho a žasli nad Jeho učením, lebo v Jeho slove bola moc.“

Bola to Kristova prirodzená autorita, ktorá vyvolávala u ľudí také reakcie a obdiv. Neodvolával sa na iných ľudí, ako to robili farizeji, pretože svoju autoritu mal priamo od Boha. A ľudia, ktorí celý život počúvali len zákonníkov a farizejov, mali s čím porovnávať. Na iných miestach čítame, že aj toto bol jeden z dôvodov veľkej nenávisť týchto duchovných predstaviteľov voči Pánovi Ježišovi.

Jedným z prvých skutkov – okrem vyučovania – po tom, ako v synagóge v Kafarnaume oznámil, že sa pri ňom splnilo Izaiášovo proroctvo (Luk. 4,16-21) bolo to, že sa stretol s démonmi. Táto konfrontácia, ako sa to stáva často v stretnutí s mocou temna, bola dramatická. Je zaujímavé, že sa tento démon – démoni v tomto človeku prejavili až teraz. Dá sa predpokladať, že onen muž bol pravidelným návštevníkom synagógy, verný židovský veriaci. Ale teraz zrazu s príchodom Ježiša tam prišla reálna Božia moc. A tak sa démon ústami toho muža prejavil veľmi expresívne: „**Čo tá do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si. Si Boží Svätý.**“ Démon vedel, že toto je Boží Syn, vedel, že tu sa neukryje, neoklame, nezatají svoju prítomnosť. Jeho slová sú slová strachu a hrôzy. Uvedomil si, že prehral. A tak sa aj stalo. Pán Ježiš toho človeka Svojím slovom oslobodil: „**Mlč, a vyjdi z neho!**“ Démon v poslednom zúfalstve „**hodil človeka medzi nich, potom z neho vyšiel a nijako mu neublížil.**“

Je zaujímavé, že v rozvinutých a moderných krajinách sa v dnešnej dobe niečo ako „*vyháňanie démonov*“ či konfrontácia s mocou temna vyskytuje len v minimálnej forme, v mnohých cirkvách prakticky vôbec. Pohybujeme sa v dvoch extrémoch: alebo tomu neveríme a ignorujeme to, alebo naopak z toho robíme teatrálnosť a divadlo. Ako som už písal vyššie, je to možno preto, že sme realitu duchovných síl vytesnili z mysle, viery a slovníka, možno preto, že ani nie je dôvod, aby sa démoni či diabol prejavovali, lebo náš kresťanský život ich vlastne vôbec neohrozuje a nekonfrontuje, lebo je bezmocný a bez ovocia.

Diabol sa s obľubou mení na anjela svetla a „*nie je to nič prekvapujúce, ak sa aj jeho služobníci tvária ako služobníci spravodlivosti*“ (2Kor 11,15). Vo vlastnej naivite a možno aj pýche sa veriaci ľudia veľmi ľahko nechajú uspať a oklamať. Vôbec tu nehovorím, že máme vidieť démonov za každým kríkom a sústreďovať sa na nich miesto na Pána Ježiša Krista. To by bola tragédia a veľký krok vedľa. Máme ale vedieť, ako sa voči nim postaviť, keď vnímame ich prítomnosť, ich pokúšania či manipuláciu. Máme, ako Boží ľud, vedieť stáť v Božej moci a vedieť pomôcť ľuďom, ktorí sa zaplietli do okultizmu či akýmkoľvek iným spôsobom sa otvorili pôsobeniu démonských duchovných síl a mocností. Tie „otvorené dvere“ môžu byť cez už spomínaný okultizmus, mágiu, horoskopy, veštenie, liečiteľstvo, ezoteriku, východné náboženstvá, východnú meditáciu a jógu, mantry, reiki, vykladanie kariet a snov, amulety či talizmany, homeopatiu, kľatby, krvné zmluvy, a dalo by sa pokračovať. Žiaľ, mnohí kresťania pod rúškom tolerance

(ale hlavne nevedomosti) otvorili dvere moci temnoty do svojho života. Ako ťažko konštatuje prorok Ozeáš: „*Môj národ (môj ľud) zhynie pre nevedomosť*“ (4,6) a tiež by nám tu mali rezonovať Petrove slová: „*Váš protivník diabol obchádza ako revúci lev, hladajúc koho by zožral*“ (1Pt 5,8). Ak sa mu „*nevzoprieme, pevní vo viere*“, bude môcť vojsť a my prehráme.

Preto, aby sme obstáli, aby sme vedeli rozlišovať, potrebujeme byť „*plnení Duchom*“ a nie názormi a myšlienkami tohto sveta. Premýšľajme nad Pavlovými slovami: „*A neopijajte sa vínom, v ktorom je roztopašnosť, ale buďte naplnení Duchom. Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom. Dobrorečte stále za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista*“ (Ef 5,18-20).

Tu vidím kľúč, ako obstáť, ako sa nestať paranoidným, ale ani ľahkou obeťou diablových klamstiev a intríg. Potrebujem mať myseľ ponorenú do Božieho slova, žiť s vďačným a radostným srdcom a postojom chvály. Pán Ježiš na púšti **slovom odzbrojil a vyhnal diabla**, v našom príbehu a vo všetkých ďalších to bola tiež **moc a autorita Jeho slova**. A démonský svet MUSEL poslúchnuť. Apoštol nám dáva návod: „*Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato; vo všetkej múdrosti učte a napomínajte sa žalmami, hymnami, duchovnými piesňami a vďačne spievajte v srdciach Bohu! A čo činíte slovom alebo skutkom, všetko činite v mene Pána Ježiša; a ďakujte Bohu Otcu skrze Neho*“ (Kol 3,16-17).

V službe Pána Ježiša tu na zemi bolo Jeho primárnym záujmom konfrontovať

duchovný svet temna a ničiť diablove skutky. V 1.liste Jánovom to čítame: „*Kto pácha hriech, je z diabla, lebo diabol hreší od počiatku. Boží Syn sa zjavil nato, aby maril diablove skutky*“ (3,8).

Premýšľajme, milé sestry a bratia, či pričasto nedávame svojim jednaním či myšlienkami „*miesto diablovi*.“ Boh nám dal do rúk duchovné zbrane a hlavne kompletnú duchovnú výzbroj (Ef 6,10-18).

Žiaľ až pričasto si nepripúšťame, že je okolo nás veľmi reálny duchovný svet, ktorý ma priamy vplyv a dosah na telesný svet, v ktorom žijeme. A týka sa nás, či tomu veríme, alebo nie. V tom je diablovo majstrovstvo ako „*otca lží*“, že dokonale presvedčil väčšinu ľudí, že on ani Boh neexistuje, že duchovný svet je mýtus a výmysel pre slabomyseľných, ktorí potrebujú „*duchovné barličky*“. Nie sme tým náhodou aj my ovplyvnení a oklamani naturalizmom a racionalizmom postmodernej doby, ktorá sa smeje so všetkého duchovného, a pravého Boha a Pána nahradila uctievaním stvorených vecí a človeka? (Rim 1,20-25).

Moji drahí a milovaní v Pánovi, stojme pevne v pravde Slova a poslušnosti Duchu Svätému a ten zlý sa nás nebude môcť dotknúť. Majme myseľ plnú slova a chvály a budeme vedieť, ako obstáť a víťaziť. A možno práve náš život, ktorý bude pevne zakorenený v Ježišovi Kristovi a v Jeho slove pomôže k slobode mnohým spútaným, zviazaným či oklamánym. Ostaňme verní v bázni a pokore a majme myseľ a túžby srdca naladené na nášho Spasiteľa.

Stanislav Kocka

Vel'konočné ráno

„Žena, čo plačeš?“ zaznieva z úst okrídlených anjelských bytostí odetých do bieleho rúcha a sediacych pri odvalenom kameni Kristovho hrobu pri pohľade na zúfalstvo a slzy Márie Magdalskej počas veľkonočného rána na území Judska pred dvoma tisícročiami. A akej odpovede sa zo strany niekdajšej neviestky poslom Božím dostáva? – „**Vzali mi Pána a neviem, kam Ho položili!**“ Omilostená hriešnica teda nepátra po zlato, striebre či po iných cennostiach – svoju pozornosť upriamuje na oveľa vzácnejší klenot – na Ježiša. Bol túžbou ukrytou v jej srdci, stanúc sa najväčšou láskou i vášňou života tejto chrabrej ženy, z počínania ktorej si i dnes môžeme vziať nasledovaniahodný príklad. A to tým skôr, že vtedajšie časy nežnému pohlaviu neboli priaznivo naklonené tak, ako je tomu v dvadsiatom prvom storočí. Ženám nebolo dopriate disponovať vlastným majetkom, a v porovnaní s mužmi už ani netreba vravieť o ich nezávideniahodnom spoločenskom postavení... Ich osud zväčša býval jednoznačný: pred svojím vydajom a pred odchodom z rodičovského príbytku podliehali vôli otca či bratov, a po sobáší sa zasa museli prispôbiť „nadvláde“ a požiadavkám manžela. Vtedajšia židovská spoločnosť im ako oddaným manželkám prisúdila predovšetkým úlohu privádzať na svet deti. V očiach svojich príbuzných aj susedov boli vážene najmä vtedy, ak dokázali porodiť veľa mužských potomkov... No Mária Magdaléna akoby sa vymykala spod všedného rámca obrazu izraelskej ženy – matky. Hoci nám evanjeliá neprehrádzajú jej vek, možno sa domnievať, že šlo o pomerne mladú osobu, ktorá sa skôr či neskôr po Pánovom nanebovzatí mohla aj napriek svojej pošramotenej povesti vydať. Vylúčené to nie je. Do úvahy však prichádza aj fakt, že sa k tomu neuchýlila, nasledujúc Božieho Syna „mužským“ spôsobom – teda tým, že sa stala jednou z jeho prvých učeníčok so ženskou telesnou schránkou pýšiacou sa láskyplnou dušou. Zvestovala azda iným okolnosti Kristovho zmŕtvychvstania? Zaslávila zvyšok svojho života šíreniu posolstiev evanjelia? – Ktovie.

Tak či onak, zo stránok Nového Zákona možno badať to, akou vernou a oddanou prívrženkyňou sa Mária svojmu ukrižovanému Majstrovi stala! A túto úlohu akoby na svoje plecia prevzala celkom prirodzene, bez akýchkoľvek zábran. Svedčí o tom aj skutočnosť, že sa Pán Ježiš po svojom vzkriesení zjavil práve jej ako vôbec prvému človeku, ktorý Ho smel uvidieť živého. A vytrvalosť tejto žienky sa prejavuje i vo chvíli, keď v prvý deň po sobote prichádza k miestu posledného odpočinku Toho, ktorého s celou silou svojej bytosti milovala, nájduc tam už iba prázdny hrob. Nik z nás si zrejme nevie ani len predstaviť, aká beznádej sa jej musela zmocniť! Mysliac si, že Pán je mŕtvy, túžila aspoň potrieť Jeho bezduché telo vonnými masťami a uctiť tak Jeho pamiatku. I usmrtený Kristus bol jej drahší než tisíce iných, žijúcich ľudí! A rozhodla sa neopustiť Ho za žiadnu cenu. Ani vtedy, keď privolala učeníkov, ktorí sa po zistení skutočnosti, že ich Kráľa v hrobe niet, vrátili nazad domov. Mária Magdaléna však nie. Tu sa prejavuje sila jej charakteru a neochvejnosť rozhodnutí, ktoré prijí-

mala... Stojac aj naďalej pri hrobe vytesanom do skaly, ronila trpké slzy. V duchu si však isto vravela, že ešte jestvuje nádej, hoci aj malá, že sa jej Ježišovo telo predsa len podarí objaviť. Inak by tu predsa nebola strácala svoj drahocenný čas a vidiac Petra a jeho druhov, bola by so sklonenou hlavou hmýriacou sa pochmúrnymi myšlienkami bežala domov. Mohla sa zachovať rovnako zbabelo a zdržanlivo ako všetci ostatní. Avšak odmietla tento spôsob riešenia situácie a jej nohy neopustili pôdu, na ktorej stála rodinná hrobka Jozefa z Arimatie... Na rozdiel od učeníkov nepocitovala strach.

„**Koho hľadáš?**“ spýtal sa jej odrazu zdanlivo neznámy muž, o ktorom sa domnievala, že si na svoje živobytie zarába prácou v záhrade. Teda predsa len nastáva istý zlom! Nádej! – Áno, onen záhadný človek poskytuje jej záblesk nádeje, že tuší alebo dokonca presne vie, kde sa telo jej Majstra nachádza. No keď ju zmŕtvychvstalý Nebeský Syn osloví menom, ako sen sa jej pred zrakom vynára sladká pravda vo svojej prostej nahote: „**MŮJ PÁN ŽIJE! PREMOHOL OSTEŇ SMRTI!**“

Na otázku, po kom to vlastne pátra, mohla Mária smelo odvetiť: „*Po Kristovi.*“ A čo my? – Koho alebo čo vlastne hľadáme? Po čom sa dnes počas putovania pozemským životom pachtíme? – Skutočne naša duša prahne najmä po živom a milujúcom Bohu, alebo Spasiteľ celého ľudstva zostáva zabudnutý pod vrstvou nánosov našich vlastných prianí a predstáv o skvelej budúcnosti? – Obdivuhodnosť magdalskej kajúcnice spočíva práve v tom, že bez pretvárinky smúti za Prorokom z Nazaretu, hoci ten – v súlade s jej prostou vedomosťou – už tri dni spočíva mŕtvy v hrobe. A napriek tomu sa myšlienka na Pána stáva jediným ťažiskom jej záujmu. Ani smrť nedokáže zotrieť spomienky na Ukrižovaného z jej srdca! Puto, ktoré ju k Nemu viazalo, kým bol nažive, nepretrhne sa ani vtedy, keď spoločne s ďalšími ženami stojí pod Kristovým krížom, bezradne sa prizerajúc Jeho trpkému skonu. Golgota pre túto ženu neznamená lúčenie. Ak by to bolo v jej silách, nahliadla by hoci za oponu ríše záhrobia a bez okolkov vyrvala svoje Všetko z pazúrov smrti! Netušiac, že Trojjediný napokon nad zlobou pekiel zvíťazí, blúdi tri dni ako bez duše v tmách. Zrejme Ho túži nasledovať, chcúť prekročiť hranicu medzi nebom a zemou, ibaže to pre ňu aj naďalej ostáva nemožnosťou. Je predsa obyčajnou smrteľníčkou, jednou z mnohých obyvateľov planéty, ktorej je dané žiť i zomrieť v čase určenom Nebeským Otcom... Večnosť sa jej teda zdá byť veľmi vzdialenou.

Všetko sa mení vo chvíli, keď bývalá neviestka v domnelom záhradníkovi spoznáva Toho, ktorého smrť jej vzala spánok i chuť do života. „**Rabbúni!**“ rozľahne sa výkrik radosti šírym okolím a Máriino vnútro zaplavia vlny šťastia. V očiach svojho vzkrieseného Spasiteľa smie zahliadnuť záblesk večnosti, ktorú až do tohto okamihu pokladala za nedosiahnuteľnú. Smútok odchádza nevedno kam...

Pre Pána Ježiša obdiv, úcta a láska tejto ženy k Jeho osobe akiste neboli nijakým tajomstvom. Niet pochýb, že aj On ku Svojej nasledovníčke pocitoval veľkú náklonnosť, nerobiac rozdiel medzi ňou a dvanástimi učeníkmi, hoci boli mužmi. Veď Kristus na rovnakú miskú váh kládol význam mužského i ženského stvorenia vodiac, že pred Otcom svetiel sú všetky stvorené bytosti rovnocenné.

V ono veľkonočné ráno neďaleko skalného hrobu na území starodávneho Izraelského národa preukázalo Bohu zriedkavú oddanosť jedno ženské stvorenie. Bolo jedným z prvých predstaviteľiek nežného pohlavia, ktoré sa rozhodlo prebrať štafetu Božieho učeníctva, šíriac ju ústnym podaním ďalším generáciám, ani zďaleka však nebola poslednou zo žien kráčajúcich v Majstrových šlapajach. Napokon, svedčia o tom aj uplynulé stáročia. V dejinách kresťanstva od starovekých čias až podnes možno vypátrať nejednu ženu, zaoberajúcu sa plodnou prácou pre Nebeské kráľovstvo – veď len pomyslime na pohnuté časy reformácie...

Plnosť radosti, životodarnú silu a vášeň pre živého Krista, ktoré v ženskom srdci dokázali zapustiť svoje korene, najlepšie vystihuje práve výkrik Ježišovej nasledovníčky, vkutý do raňajšieho ticha záhrady slúžiacej ako miesto posvätného Božieho odpočinku: „RABBŪNI... ..!!!!!!“

Edita Ďurčová

Trpezlivosť

Buďte teda trpezliví, bratia, až do príchodu Pána. Pozrite: Rolník vyčkáva vzácnu úrodu zeme a trpezlivo čaká, kým nedostane jesenný a jarný dážď. Aj vy buďte trpezliví a posilnite si srdcia, lebo Pánov príchod sa priblížil (Jk 5,7-8).

Trpezlivosť je vlastnosť, ktorá človeku nie je vlastná. Pri mne to platí dvojnásobne: som pravým opakom trpezlivého človeka, a preto som v Pánovej škole trpezlivosti. Keď si už myslím, že som postúpila, stane sa niečo, čo mi dokáže, že som síce o krôčik postúpila, ale o trpezlivosti sa ešte hovoriť nedá.

Typickou črtou našej rodiny je nepísané pravidlo: treba to urobiť rýchlo a hneď. Moja babička v tom vynikala. Na to sa nedá zabudnúť. Prišla som na roľu a videla som babičku a jej tri dcéry kopať zemiaky. Roľa bola rozdelená na dve časti. V prvej kopala babička a bola aspoň päť metrov pred svojimi dcérami, ktoré sa lopotili v druhej časti. Moja mama nebola taká rýchla ako babička, ale ja som jej nestačila. Ak povedala, že treba niečo urobiť a ja som hneď nekonala, urobila si to sama s patričným komentárom. Tento jej postoj ma hneval. Časom som zistila, že ja reagujem presne ako ona.

Sú situácie, keď je dobré, ak človek vie urobiť niečo rýchlo. Sú však situácie, keď treba počkať a tu netrpezlivý človek robí problémy sebe a aj iným.

Bola som vystavená veľmi tvrdej skúške. Nemohla som nič ovplyvniť, prinútiť iných splniť sľub, musela som čakať, čakať na Božiu milosť. Rada by som to všetko už mala za sebou, ale nedalo sa to. Keď sa nič nedá robiť, len čakať, je to veľmi ťažký stav.

Mali sme vystavenú faktúru na dosť vysokú sumu a investor nám stále sľuboval, že ju zaplatí. Bol august, potom prvý septembrový týždeň, polovica októbra a nakoniec bol až december. Najskôr som verila, potom som povedala – uverím, keď uvidím. Sumu som na účte uvidela až 30. decembra. Do toho času som prežívala víťazstvá aj pády.

Nebolo ľahké čakať, keď som musela zaplatiť faktúry, poplatky, dane a nebolo z čoho. Pán Ježiš ma učil dôverovať, ale nie vždy som obstála. Vedela som, že kým Pán Ježiš neuvolní tento lis, peniaze nebudú. Bolo sa treba modliť so žehnaním za spoločnosť, ktorá nezaplatila a len sľubovala. Bolo treba volať na Pána Ježiša a žiadať o riešenie problémov, v ktorých som bola. Bola som bezmocná. Musela som sa podriaďiť a čakať.

Bola som ako ľadový medveď na Wrangelovom ostrove. Pýtaš sa prečo? Keď je zima, ľadový medveď je najspokojnejší. Má dobrý kožuš a zima mu nerobí problémy. Je neustále na cestách. Pri hľadaní potravy prejde za deň až 40 kilometrov, ale potravy je dosť. Deväť mesiacov je more zamrznuté a on sa môže pohybovať až 300 kilometrov od pobrežia. Leto však nemá rád. Trvá len tri mesiace, ale sú to ťažké mesiace. Musí totiž odísť z rozsiahlych pláni ľadu a ísť na pevninu. Jednou takou pevninou je aj Wrangelov ostrov, ktorý sa nachádza v Čukotskom mori. Na tomto ostrove žijú soby, polárne líšky, snežné sovy a k brehom priplávajú aj mrože. Ostrov nie je opustený, ale pre ľadové medvede je to pustatina. Jedinou potravou sú mrože, ktoré, keď vidia medvede, na breh sa neponáhľajú. Medveď žije zo svojich tukových zásob a z toho, čo nájde na pevnine – zdochliny sobov a mrožov. Dospelý samec nepohrdne ani medveďím mláďatom, ak sa oddelí od matky.

Je to najväčší suchozemský cicavec a pri krátkych vzdialenostiach vie veľmi rýchlo bežať; tak prečo si neuloví soba? Prekáža mu v tom jeho hmotnosť a spôsob lovu. Vie plávať, ale nevie loviť ryby. Vie si získať potravu len na zemi alebo na lade. A tak čaká, až príde zima a on bude môcť znovu ísť na ľadové kryhy, medzi ktorými plávajú tulene a mrože.

Ako vie, kedy sa blíži leto a on sa musí včas vrátiť na pevninu a ako vie, že už môže opustiť ostrov a ísť na more? To je dar, ktorý dostal od Boha.

Už si pochopil, prečo som bola ako na Wrangelovom ostrove? Medveď bol na pevnine uväznený a musel vydržať, kým neprišiel čas odchodu. Premýšľala som o jeho konaní. Bol hladný a vedel, že v mori je potrava. Vedel plávať, a predsa nevošiel do mora. Prečo? Plávať síce vie, ale nie je taký dobrý plavec ako tuleň alebo mrož. Vie sa ponoriť, ale nevydrží dlho pod vodou. Bol trpezlivý. Čakal na správny okamih a keď prišiel, neváhal.

Mám sa čo učiť od ľadového medveďa. Mohol si povedať: Viem plávať, načo budem čakať. Som predsa hladný a vo vode sú tulene. Idem. Keby išiel, zahynul by. Vo vode by si tuleňa neulovil a ľadové kryhy boli veľmi ďaleko za polárnym kruhom. Dospelý jedinec by doplával ďalej, ale čo mláďatá. Tie síce majú kožušky, ale nemajú takú hrubú vrstvu tuku ako ich matka. A s plávaním by bol problém. Medveď je poslušný Bohu, čaká na Jeho pokyn. Nevymýšľa a ani neriskuje. Je trpezlivý, aj keď má nedostatok a je hladný. Jeho trpezlivosť je odmenená.

Takejto trpezlivosti ma učí Pán Ježiš. Nie je ľahké obstáť v tom, čo žijem, ale keď obstojím, som k Nemu bližšie. Aj z tejto skúšky som vyšla posilnená. Pán Ježiš dal prežiť lis, ale nenechal ma bez pomoci. Vždy prišiel v poslednom okamihu a dokázal svoju lásku voči mne. Je veľkým posilnením vedieť, že v tých problémoch nie som sama, že On je so mnou.

Nech sa stane pravdou v našom živote: ***Budete mi svätí, lebo ja, Hospodin, som svätý. Ja som vás oddelil od národov, aby ste boli moji*** (3M 20,26).

Olga Jedináková

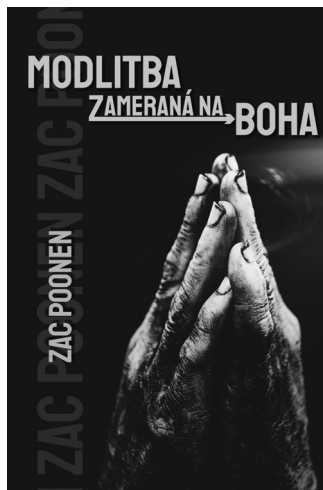
ODKAZY VEDENIA MoS

1 Drahé sestry a bratia, žiaľ už druhý rok sa kvôli pandemickej situácii neuskutoční naša pravidelná **výročná konferencia** Modlitebného spoločenstva. To, že sa nemôžeme vidieť a byť fyzicky spolu, je pre nás všetkých veľká strata, ktorá sa nedá ničím nahradiť. O to viac sa za seba navzájom modlime, nesme si takou formou naše bremená a budme pred Božou tvárou verní v príhovoroch a duchovných zápasoch. Ak by ste potrebovali osobnú modlitbu, radu či čokoľvek iné, som (sme) vám k dispozícii na emaili stano.kocka@gmail.com, mosved@googlegroups.com alebo na tel. čísle 0904 803 892.

2 Modlime sa **Biblicko-rekreačný týždeň**, ktorý by sa mal uskutočniť v októbri. Aby sa dovedty situácia zmenila k lepšiemu, aby sa také podujatia už konečne mohli konať.

3 **Prihlášky** za členov a zmeny hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS.

4 **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena, resp. 4,- € iba za odber časopisu) posielajte zásadne na tento účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (rankovce@ecav.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.



5 S pomocou Pánovou sme pripravili mimoriadne praktickú knižku **Modlitba zameraná na Boha**. Je to živé vysvetlenie modlitby Pánovej Otče náš. Autorom je indický kresťan Zac Poonen, ktorý podobne ako pred ním aj Georg Müller pevne dôveroval Bohu, že sa rád postará o Svojich, že Pán Ježiš berie vážne Svoje povzbudenie: **Proste a dostanete!** Knižka stojí 5€ plus poštovné a balné, objednať si ju môžete vo vydavateľstve ViViT.

6 Hospodár prosí tiež všetkých koordinátorov a cirkevné zbory, aby mu teraz, po Novom roku poslali aktuálny menový **zoznam členov** na mailovú adresu rankovce@ecav.sk – teda ktorí tak ešte neurobili.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Kravé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin